

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ — ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1981 (Π.Ο.Η.)

ΕΤΟΣ ΛΕ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 786

Τιμή Φύλλου Δρχ. 10.—

Γραφεία Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147 Τηλ. 3628280

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι
Ἀριθ. Πρωτ.: 1531

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ

Ἀθήναι τῇ 28 Σεπτεμβρίου 1981

ΑΥΞΕΙΝΤΙΟΣ Ἐλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.
Χ. Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος

Πᾶν τῷ Εὐσεβῇ καὶ Εὐαγεὶ Ἱερῷ Κλήρῳ
καὶ τοῖς Εὐσεβέσι Συνεργάταις τοῦ καθ' ἡ-
μᾶς Ἱεροῦ Ἀγῶνος.

Τίμιον καὶ Προσφιλές Πρεσβυτέριον καὶ τέ-
κνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, Ὁμιληταί, Κατηχηταί,
διδάσκοντες ἐν τῇ Ἡμετέρα ἀγιωτάτῃ καὶ Ἀ-
καινοτομήτῃ Ἐκκλησίᾳ.

Ἡ ἐναρξὶς καὶ πάλιν τῶν σχολείων ὅλων τῶν
τύπων τῆς Πατρίδος ἡμῶν, ἀπὸ τοῦ Νηπιαγω-
γείου ἕως τῶν ἀνωτάτων ἐκπαιδευτικῶν Ἰδρυ-
μάτων Αὐτῆς, ὑποχρεοῖ Ἡμᾶς ἅπαντας, τοὺς
ἐργαζομένους ἐν τῷ «γεωργίῳ» τοῦ Ἀρχιδιδα-
σκάλου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ν'
ἀνοίξωμεν τὰς πύλας καὶ τῶν ἡμετέρων σχο-

λείων, τῶν ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, ΤΩΝ
ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΩΝ ΗΜΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ, πρὸς θρη-
σκευτικὴν Ὁρθόδοξον ἐπιμόρφωσιν τῶν τέκνων
καὶ τῆς νεότητος ἡμῶν.

Τῶν τέκνων ἡμῶν, ἅτινα, ἀτυχῶς, ζοῦν εἰς
μίαν τρομακτικὴν καὶ ἐπικίνδυνον ἐποχὴν, ἀπαι-
σίας ἠθικῆς καθιζήσεως τῶν πάντων καὶ ἰλιγγιώ-
δους ἀναστατώσεως τῶν λαῶν τῆς γῆς.

Τρομακτικαὶ συγκρούσεις, ἀλλεπάλληλοι ἀγ-
γελίαι δολοφονιῶν, ἀπαγωγῶν, καταλήψεως ἀε-
ροπλοούντων καὶ πάσης ἄλλης μορφῆς ἁμαρ-
τία προβάλλει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν ἐντό-
νως μαρτυρούσας τὴν παρέκκλισιν ἀπὸ «τὴν ὁ-
δὸν Κυρίου». Τὸ δὲ χερίστον πάντων εἶναι, ὥς
μᾶς πληροφορεῖ ὁ Ἡμερήσιος καὶ Περιοδικὸς
Τύπος, αὐξάνουν αἱ σχολαὶ «Βελζεβούλ», ἥτοι,
διάφορα δυνώνυμα κέντρα διαφθορᾶς, ἐντὸς
τῶν ὁποίων σείπεται καὶ καταφθίρεται ὁ ἀν-
θρῶπος τῆς νεότητος, ἀπὸ μικρᾶς αὐτῆς ἡλικίας

καί οὐχί σπάνια ἐντός αὐτῶν φοβεροί φόνοι καί τραυματισμοί καί ἀκρωτηριασμοί καί αἱματοχυσίαι κρουνηδόν πραγματοποιοῦνται.

Σύν τούτοις, τό ἐπάρατον καρκίνωμα τῶν ναρκωτικῶν — νέον τοῦτο φρούτον ἀπό τὰς «πολιτισμένες χώρας» τῆς Δύσεως — ὑπούλως καί δολίως διοχετεύεται ἐντός τῶν ντισκοτέκ, σνάκ - μπάρ, καί τόσα ἄλλα ψυχόλεθρα κέντρα, ἅτινα κατέκλυσαν τήν Πατρίδα ἡμῶν μέχρι ἀπωτάτων χωρίων αὐτῆς. Κατόπιν ὀλγῃς αὐτῆς τῆς καταστάσεως, πῶς καί ἡμεῖς, ὡς μαχομένη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, θά ἀντιδράσωμεν κατὰ τοῦ κακοῦ ὅπερ ἐπιπολάζει; Πῶς θά ἀγωνισθῶμεν πρὸς περίσσειαν τῶν τέκνων ἡμῶν ἅτινα ἀποτελοῦν, κατὰ τήν ἔκφρασιν τοῦ Ἑθνικοῦ ἡμῶν Ποιητοῦ, «τὴν ΧΡΥΣΗΝ ΕΛΠΙΔΑ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ ΗΜΩΝ»;

Παρατηρήσατε, ἐάν θέλετε, ἀγαπητοὶ Πατέρες, Ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, τό ἑλισσόμενον ὅσον καί σπαραξικάρδιον θέαμα τῶν τέκνων καί τῆς Νεότητος ἡμῶν κατὰ τὴν παρούσαν ἐποχὴν.

Οἱ πλείονες τῶν νέων καί νεανίδων μέ ἰδιόρρυθμον ἐνδυμασίαν, μέ ἀτημέλητον ἐμφάνισιν καί προκλητικὴν συμπεριφορὰν, ἐντός τῶν ξενωνύμων κέντρων τῆς διαφθορᾶς διημερεῖουσιν καί διανικτερεύουσιν. Ἄλλοι δὲ πάλιν ἐντός τῶν γηπέδων, θυσιάζονται εἰς τὸν βωμόν τοῦ ποδοσφαίρου διὰ παντοίων ἀπρεπῶν ἐκδηλώσεων καί χυδαίων θλασφημιῶν, καταδεικνύοντες τρομακτικὴν σχιζοφρένειαν εἰδωλολατρείας πρὸς χάριν τῆς «μπάλας», ἀφοῦ μάλιστα ὁ λεγόμενος ἀθλητικὸς τύπος ὀνομάζει τὴν μανίαν αὐτῆν τοῦ ποδοσφαίρου «θρησκείαν»!!!

Ἐκτός δὲ τούτων, οὐκ ὀλίγος ὁ ὀλεθρὸς καί αἱ ἀφανιστικαὶ ἐπιπτώσεις ἀπὸ τὴν τηλεόρασιν, τὸν κακὸν κινηματογράφον, τὸ «πανεπιστήμιον τοῦτο τοῦ ἐγκλήματος» καί τόσα ἄλλα αἰσχρὰ θεάματα τῆς ἐποχῆς ἡμῶν.

Λοιπὸν; Θά μείνωμεν ἄδρανεις; Δέν θά ἀντιδράσωμεν ὡς ὑπεύθυνοι ποιμένες καί ταγοὶ τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τῶν ποικίλων τούτων κακῶν, τὰ ὅποια ἀφανίζουν τὴν νεότητά τοῦ κόσμου; **ΕΝΑΣ ΤΡΟΠΟΣ ΥΠΑΡΧΕΙ! ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ, ΤΟ ΠΡΟΣΕΚΤΙΚΟΝ, ΤΟ ΕΠΙΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΕΙΟΝ**, τὸ ὁποῖον πάση θυσίᾳ πρέπει νὰ λειτουργήσῃ καί ἐφέτος, μέ τὴν χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτείαν τοῦ Ἑφημερίου τοῦ Ναοῦ, ὡς ὑπευθύνου προϊσταμένου αὐτοῦ καί μέ Κατηχητὴν εἴτε τὸν ἴδιον τὸν Ἑφημέριον, ἐφ' ὅσον δύναται, εἴτε μέ **ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΝ** πρόσωπον ἐγνωσμένης εὐσεβείας, ἄνδρα ἢ γυναῖκα, ἐφιεμένων πρὸς τὸ ἅγιον τοῦτο καί ψυχροσπότηριον ἔργον τῆς Ἱεροκατηχήσεως τῶν Ἑλληνοπαίδων. Οὐδεὶς ἕτερος τρόπος ὑπάρχει ἀντιδράσεως κατὰ τοῦ κακοῦ, εἰ μὴ τὸ ἀήτητον καί ἀκαταγώγιτον ὄπλον τοῦ Θεοῦ Λόγου!

Ἐμπρός, λοιπὸν, ἅπαντες! **Εἰς τὰ ὄπλα**

ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ! Τὰ ὄπλα τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καί τοῦ Θεοῦ Λόγου, τὰ μόνα δυνάμενα ἀντικροῦσαι τὰ ὄπλα τοῦ διαβόλου. Διωκόμενοι παρ' αὐτῶν οἱ πιστοί, ἄς καταφύγωμεν πρὸς σωτηρίαν εἰς τὸ «Κρυφὸ Σχολεῖο» **ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΜΑΣ**, ἥτις ἐκράτησεν ἐπὶ τετρακόσια ὀλόκληρα χρόνια ἀσβεσθη, σάν τὴν σπῖθα μέσα σπὴν στάχτη: **ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΔΑ**, καί ἄς ἀγωνισθῶμεν καί ἐφέτος μέ τὴν Δύναμιν τοῦ Κυρίου διὰ νὰ σώσωμεν ἐκ τοῦ ὀθνείου ἀφανισμοῦ τὰ τέκνα ἡμῶν καί ἄς εἴμεθα βέβαιοι, βεβαίωτατοι, ὅτι «τοῖς ἀγαπῶσιν τὸν Θεόν, πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν».

Διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης ἀπάντων Ὑμῶν

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

Ὁ Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος **ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ**

ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Τό Γενικόν (Φιλόπτωχον) Ταμεῖον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, προκηρύσσει δημόσιον μειοδοτικόν διαγωνισμόν δι' ἐνσφραγίστων προσφορῶν, διὰ τὴν προμήθεια 2.000 KGS καθαροῦ κηροῦ Μελίσης «πίπτες». Γίνονται δεκταὶ προσφοραὶ ἐν τοῖς Γραφείοις τοῦ Σωματείου, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κάνιγγος 32, 3ος ὄροφος, μέχρι τὴν 19ην Νοεμβρίου 1981, ἡμέραν Πέμπτην καί ὥραν 12ην μεσημερινήν.

Πληροφορίαι καθ' ὅλας τὰς ἐργασίμους ἡμέρας καί ὥρας ἀπὸ 8 - 13, τηλ. 3628280.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8.10.81

Ὁ Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος **ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ**

Α Ν Α Κ Ο Ι Ν Ω Σ Ι Σ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καί τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικά ζητήματα τρεχούσης φύσεως ἀφορῶντα, τοὺς διαχειριστὰς χρηματικοῦ καί ὑλικοῦ, ἥτοι δοσοληψίας τούτων πρὸς τοὺς ὑπευθύνους ὑπόλοιπα Ἀ) σμοῦ, ἐκδόσεις ἀποδείξεων εἰσπράξεως κλπ., ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον — Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν, Κάνιγγος 32, τηλ. 36.28.280.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τά ιερά Δημήτρια

Τόν μῆνα Ὀκτώβριον ἐορτάζομεν κατ' ἔτος, τὴν μνήμην τοῦ ἀριστέως τῆς Πίστεώς μας, Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλῦτου, Παισιούχου καὶ Προστάτου τῆς Νύμφης τοῦ τοῦ Θερμαϊκοῦ, τῆς συμπτωπευούσης μας Θεσσαλονίκης, ἡ ὁποία ἐπὶ ἡμέρας πολλὰς στολισμένη καὶ κυριολεκτικὰ πνιγμένη εἰς τὰ Γαλανόλευκα χρώματα θά πανηγυρίσῃ, ἐπὶ ἡμέρας, μὲ παλλὰς θρησκευτικὰς, πολιτιστικὰς ἐκδηλώσεις τὸν Γίγαντα αὐτόν τῆς Πίστεως, ὅστις κατὰ τὴν ἐνδοξον πορείαν τῆς πόλεως τῶν Θεσσαλονικέων ἐπέδειξεν πολλακίς τὴν θαυμαστὴν αὐτοῦ βοήθειαν καὶ συναντίληψιν, τώρα καὶ δύο χιλιάδες χρόνια. Ἀλλὰ ὀλίγοι εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι γνωρίζουν ὅτι πρὸς τιμὴν τοῦ Μεγαλομάρτυρος τούτου Ἁγίου εἰς τὴν πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης ἐτελοῦντο (καὶ ἀνεβίωσαν καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν μας) πολυήμεροι ἐορταὶ καὶ πανηγύρεις, τὰς ὁποίας μετὰ παρισσῆς καλλιτεχνίας περιγράφουν μεγάλοι λόγιοι καὶ συγγραφεῖς, ὅπως οἱ ἐγκωμιασταὶ τοῦ ἁγίου Δημητρίου, Λέων ὁ Σοφός, Εὐστάθιος Θεσσαλονίκης, Θεοφάνης Κεραιμεύς, Γρηγόριος ὁ Ἅγιος (Παλαμᾶς) Ἰωάννης Σταυράκιος, Πλωτίνος Θεσσαλονίκης, Ἰσιδωρος Θεσσαλονίκης, Γεώργιος Κεδρηνός, Φιλόθεος ὁ Κωνσταντινουπόλεως καὶ πολλοὶ ἄλλοι, οἱ ὅποιοι ὠνόμαζον τὰς τελετὰς καὶ πανηγύρεις αὐτὰς πρὸς τιμὴν τοῦ ἁγίου **ΙΕΡΑ ΔΗΜΗΤΡΙΑ!!!**

Σπανώτατα Ἅγιος συνέδεσεν τόσον ἐντονα καὶ τόσον πολὺ τὸ τίμιον ὄνομά Του μὲ τὰς περιπετείας καὶ τοὺς κινδύνους τῆς Πατρίδος του, ὅσον ὁ Ἅγιος Δημήτριος. Ἀπὸ τοὺς διακεκριμένους βιογράφους του πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ Μεγαλομάρτυς ἠγωνίσθη μετὰ τοῦ Λαοῦ του κατὰ τῶν βαρβάρων, Σλάβων, Δραγουβιτῶν, Σαγουνδαῖτων, Βεργιτῶν, Βουλγάρων, (οἱ ὅποιοι οὐδόλως ἐπιθυμοῦν νὰ ἀκούουν τὸ ὄνομά του) Σέρβων, Ἀβάρων, Ἀράβων, Νορμανδῶν καὶ ἄλλων ἐχθρῶν.

Κατὰ τὴν περίοδον τῶν «Ἱερῶν Δημητρίων» εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ἐγένετο καὶ ἡ ἐναρξὶς μεγάλης ἐμπορικῆς πανηγύρεως μὲ συρροὴν τόσοσ κόσμου ἐκ περὶ τῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν Βαλκανίων ἀκόμῃ, ὥστε, ἐδημιουργεῖτο μία ΠΙΦΙΟΣΘΕΤΙΟΣ ΠΟΛΙΣ, πολλὴ μεγάλη καὶ ἐκτεταμένη ὀρτίως ρυμοτομημένη, ἀκριβῶς ἔξω ἀπὸ τὸ δυτικὸν κάστρον τῆς πόλεως, μετὰ τῶν τειχῶν καὶ μάλιστα τῆς Χρυσόπορτας καὶ τῆς πεδιάδος τοῦ Ἀξιοῦ. Κατὰ τὴν περίοδον τῶν Ἱερῶν Δημητρίων ἡ πνευματικὴ κίνησις τῆς πόλεως ἦτο μεγίστη — ἀφοῦ ὁ Ἅγιος ὑπῆρξε γέννημα καὶ θρέμα τῆς Θεσσαλονίκης — καὶ συνέρρεον ἄνθρωποι τῶν Γραμμάτων καὶ τῆς δια-

νοήσεως, ἡ ὁποία ἔφθασεν εἰς τὸ ἀποκορύφωμά της κατὰ τὸν ΙΔ' αἰῶνα μ.Χ., ὥστε νὰ διδῇ τὸ δικαίωμα εἰς τοὺς ἐγκωμιαστάς τοῦ Ἁγίου νὰ ἐξαίρουν καὶ τὸν Ἅγιον καὶ τὴν πόλιν του καὶ νὰ τὴν προβάλλουν, ὡς τὴν ἐπιφανέστεραν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ὁ μυστικὸς Θεολόγος Νικόλαος Καβάσιλας, ἓνας ἐκ τῶν λογίων καὶ ἐπιφανῶν διανοουμένων τοῦ ΙΔ' μ.Χ. αἰῶνος τονίζει ὅτι «ἡ Θεσσαλονίκη, ὡς αἱ Ἀθῆναι, εἶναι προγονικὴ πόλις καὶ μητέρα τῶν μορφωμένων ἀνθρώπων».

Οἱ δὲ μεγάλοι ἱστορικοὶ Γρηγοράς καὶ Ἰσιδωρος ὁ Θεσσαλονίκης, μᾶς διδουν χρησίμους πληροφορίας διὰ τὰ Ἱερά Δημήτρια, οἱ ὅποιοι μιλοῦν διὰ τέσσαρα συστήματα ἐορτῶν. Δηλαδή ἡ ἐορτὴ συνίστατο εἰς τὴν πραγματικότητά εἰς τέσσαρας κεχωρισμένας ἐορτάς. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ γράφουν: «Τέσσαρα ἄρ' ἡμῖν τετύπεται συστήματα, ὧν ἕκαστον ἰδίᾳ πανηγυρίν ἄγει τῷ μάρτυρι Δημητρίῳ».

Κατὰ τὴν πρώτην ἐορτὴν, ἡ μᾶλλον κατὰ τὸ πρῶτον σύστημα, τὴν Κυριώνυμον ἡμέραν τῆς ἐορτῆς, παρίστατο ἡγεμὼν, ἡ κάποτε καὶ ὁ Βασιλεὺς, ἀποδίδοντες ὡς κοσμικὴ ἐξουσία, τιμὴν εἰς τὸν Ἅγιον. Ἦτο κάτι τὸ σπάνιον, τὸ μεγαλοπρεπές, κάτι τὸ πολὺ συγκινητικὸν ἡ παρουσία τοῦ Ἡγεμόνος καὶ τοῦ Ἡγεμονικοῦ αὐτοῦ Οἴκου, καὶ τῶν λοιπῶν ἀνωτάτων ἀξιωματῶν τοῦ τόπου.

Κατὰ τὴν δευτέραν τελετὴν, δηλ. τὴν ἐπομένην ἡμέραν προεξάρχων τῆς ὅλης τελετῆς ἦτο ὁ Οἰκεῖος Ἱεράρχης, ὅστις περιβεβλημένος λαμπρὰν ἀρχιερατικὴν στολὴν καὶ περιστοιχούμενος παρὰ τῶν Ὀφφικιάων τῆς Μητροπόλεως καὶ πλῆθους Ἱερῶν καὶ διακόνων καὶ μοναχῶν, ἐλιπνέυσεν ἐν πομπῇ μεγαλειώδει τὰς Ἱεράς Εἰκόνας καὶ τὰ Ἱερά Κειμήλια τῆς πόλεως τοῦ ἁγίου Δημητρίου.

Κατὰ τὴν τρίτην ἐορτὴν καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν τῶν Ἱερῶν Δημητρίων ἐτιμῶντο οἱ μοναχοί, διότι ἡ θέσις αὐτῶν ἐν τῇ καθόλου ὀρθοδόξῳ κοινωνίᾳ, ἦτο ὡς τιμητικὴ καὶ ἰδιόζουσα, διότι πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν ἦτο διάθερμοι ἐγκωμιασταὶ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἐπειδὴ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐβλεπον τὸ πρότυπον τῆς ἀγνίας, τῆς παρθενίας καὶ τοῦ ἰδεώδους ἀσκητισμοῦ.

Τέλος, ὁκτὼ ἡμέρας μετὰ τὴν κυρίως ἐορτὴν, ἦτοι τὴν 3ην Νοεμβρίου ἐώρταζεν καὶ ἐτιμᾶτο ὁ πολὺς εὐσεβὴς κόσμος, ὅστις εἶναι ἡ περιουσία τοῦ Θεοῦ, εἶναι οἱ ἀκραιφνεῖς στυλοβάται τῆς Ἐκκλησίας. Ἀθρόα ἡ προσέλευσις τῶν πιστῶν κομιζόντων ποικίλα δῶρα εἰς τὸν κατὰ φῶτον καὶ μυροβλυτοῦντα Ναόν τοῦ Ἁγίου, ἐξ

Η ΕΠΟΠΟΙΤΑ ΤΟΥ '40

«Ὁ δὲ Κύριος τὸ Πνεῦμα ἐστὶν οὗ δὲ τὸ Πνεῦμα Κυρίου, ἐκεῖ ἐλευθερία». (Β' Κόριν. 3, 17).

Εἶναι πάντα δύσκολο νὰ δώσῃ κανεὶς μέ λόγια ἐκεῖνο πού νοιώθει σιγὴν ψυχὴ του.

Χίλιες φορές, ὅμως, εἶναι πιά δύσκολο, ὅταν αὐτὸ πού νοιώθει εἶναι τόσο μεγάλο, δυνατό καὶ

ὄλων τῶν σημείων τῆς μεγαλειότητος τοῦ Θεοῦ. Χαρακτηριστικόν ἦτο τὸ υπέρλαμπρον γεγονός τῆς λιτανείας τῆς παρυμνῆς τῆς πρώτης ἐορτῆς. Ἡ ἱερὰ αὐτὴ πομπὴ ἐσυμβόλιζε τὸ Χριστομύητον μαρτύριον τοῦ Ἁγίου. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς γράφει: «Τοῦθ' ἡμεῖς εἰκονίζοντες κατ' ἔτος εἰκότως, ἐκεῖ μὲν τῆς πανηγύρεως ποιοῦμεθα τὴν ἀρχήν, ὡς δὲ τὴν τελείωσιν, ἐπεὶ καὶ ὁ Μάρτυς οὕτως εἶχεν, ἐλκόμενος τὴν εἰς σφαγὴν τηλικαῦτα διὰ Χριστόν». Καὶ ἦτο μεγαλειοδέστατον τὸ θέαμα τῆς ὅλης πομπῆς. Χαρακτηριστικὴ ἦτο ἡ τελεταρχικὴ διάταξις αὐτῆς. Προηγούντο οἱ Τίμιοι Σταυροὶ τῶν κεντρικῶν ναῶν. Ἠκολούθουν οἱ πιστοὶ καὶ εἶποντο οἱ ἄρχοντες. Μετὰ ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας ἠκολούθουν ὁ Τίμιος Σταυρὸς τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, οἱ ἀναγνώσται ἀσκαπεῖς, ἀναγνώσται κεκαλυμμένοι. Εὐθὺς ἤρχοντο οἱ ἱεροψάλται, οἱ δομῆστικοί, ἔχοντες εἰς τὸ μέσον τὸν πρωτοκανονάρχην. Μετ' αὐτοὺς ἠκολούθουν οἱ διάκονοι καὶ μετ' αὐτοὺς τέσσαρες διάκονοι ὀφικιάλοι φέροντες ἀργυροῦν κιβώτιον μετὰ ἱεροῦ Μύρου ἐκ τοῦ τόπου τοῦ Μαρτυρίου τοῦ ἐορταζομένου ἁγίου Δημητρίου, καὶ ἐκατέρωθεν αὐτῶν ἀναγνώσται μέ ποδῆρεις λευκὰς ἐνδυμασίας καὶ ἐξ κανδηλανάπτει, βαστάζοντες τὰς ἐξ μεγάλα διβάμβουλα, ἥτοι τὰς ἐξ μεγάλας ἀνημμένους λαμπάδας. Τελευταῖος πάντων ἠκολούθει ἐν πλήρει ἀρχιερατικῇ στολῇ ὁ Ἀρχιερεὺς τοῦ τόπου ἐν τῷ μέσῳ σταυροφόρων διακόνων καὶ εἶποντο οἱ δώδεκα ἐπίσκοποι οἵτινες ὑπῆγοντο ὑπὸ τὸν Θεσσαλονίκης. Τὴν ὅλην ἱερὰ πομπὴν κατέκλειεν ἕτερον πλήθος λαοῦ, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ, ψάλλοντες ἀπὸ κοινοῦ τὸ Κύριε ἐλέησον! Κύριε ἐλέησον!

Αὐτὰ ἦτο τὰ ἱερὰ Δημήτρια πρὸς τιμὴν τοῦ ἐνδόξου αὐτοῦ πρωταθλητοῦ τῆς Πίστεως, ὅστις ἐπικαίρως μᾶς καλεῖ εἰς μίμησιν τοῦ βίου του. Δηλ. νὰ γίνωμεν καὶ ἐμεῖς ΘΕΡΜΟΙ ΟΜΟΛΟΓΗΤΑΙ, ΘΕΡΜΟΤΑΤΟΙ ΚΗΡΥΚΕΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΜΑΣ καὶ εἰς μίαν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐψύγει ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐστράφη πρὸς τὰ οὐράνια τῆς ζωῆς καὶ εἰς ἐνδιαφέροντα, τὰ ὁποῖα ὄχι μόνον δὲν τὸν ὠφελοῦν ἀλλὰ τὸν ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸν Θεόν καὶ τὴν ἑσθίαν Προστασίαν Του.

πανέμορφο, πού λόγια δὲν τὸ χωροῦν. Τί ἄλλωστε θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε παραπάνω ἀπ' ὅσα αἰώνια μέσα τοὺς κρύβουν οἱ τρεῖς ἀπλές λέξεις: «ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ ΤΟΥ '40». Νὰ γράψωμε ἱστορία; Νὰ κάνωμε ἱστορία τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1940; Ν' ἀραδιάσωμε ὀνόματα καὶ χρονολογίες; Ν' ἀραδιάσωμε βουνὰ καὶ πολιτείες; Νὰ ζητήσωμε βοήθεια ἀπὸ τοὺς ἀριθμούς, νὰ ποῦμε τόσοι ἐμεῖς καὶ τόσοι ἐπιδρομείς; Νὰ ποῦμε πόσα τὰ δικά μας λιανοντούφεκα καὶ πόσα τὰ δικά τους τάνκς; Πόσα τὰ καννόνια τοὺς καὶ πόσα τὰ βομβαρδιστικά; Μὰ τὸ 1940 δὲν εἶναι μόνον ἱστορία! Δὲν εἶναι μόνον ἀριθμοί! Ἰσαῖα: "Ἄν κάτι περισσότερο ἐξευτελίσθηκε, ἂν εἶναι κάτι πού δὲν θὰ λυτρωθῇ ποτέ ἀπὸ τὴν καταφρόνια, ἂν εἶναι κάτι πού στοὺς αἰῶνες ὅλους δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ ξεπλυθῇ ἀπ' τὸν περίγελο — εἶναι οἱ ἀριθμοὶ καὶ ἡ φθινὴ τοὺς λογικῇ! Δὲν ἦταν οἱ ἀριθμοὶ ἐκεῖνοι πού ξεσῆκωσαν ὄρθια, ἀγέρωχα καὶ ἀλύγιστα τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ δὲν ἦταν οἱ ἀριθμοὶ ἐκεῖνοι, πού συνέτριψαν τὴ φωτιά καὶ τὸ ὀτσάλι μὲ μιά καρβάνια ἀπὸ φασιλάδα καὶ μὲ ἄρβυλα τρύπια στὸ χιόνι... Κάτι ἄλλο πρέπει νὰ ἦταν, κάτι ἄλλο ἀπιστο καὶ ἀκαθόριστο, κάτι ἄλλο σάν εὐωδιά καὶ σάν ἀέρας: κι αὐτὸ τὸ κάτι ἄλλο ἦταν ἡ «ΨΥΧΗ», ἡ ψυχὴ ὄλων τῶν Ἑλλήνων. Κι ὅταν σήμανε κι ἡ δικὴ μας ὥρα στὸ ρολοῖ τῶν ἀδίστακτων καὶ σιδηρόφρακτων κτηνῶν, πού ζήτησαν καὶ τὸ δικό μας καρβέλι, καὶ τὰ δικά μας καλύβια, πού ὠρέχθησαν καὶ τὰ δικά μας νειάτα στὸ φρικτὸ τοὺς συμπόσιο, χωρὶς αἰτία καὶ ἀφορμὴ, ἔτσι γιατί τοὺς ἤλθε ἡ διάθεσις, ἔτσι γιατί ἀποφασίσανε οἱ μανάδες τῆς Ἑλλάδος νὰ ντυθοῦνε στὰ μαῦρα. Τὰ μικρὰ παιδιὰ νὰ ψάχνουν τοὺς γονεῖς τοὺς στὰ καμμένα ἐρείπια, καὶ οἱ Ἑλληνοποῦλες νὰ σέρωννται ὁδάλισκες στὰ χαρέμια τῆς Εὐρώπης, τῆς Εὐρώπης πού ὀλόκληρη ἦταν κιόλας στὸν τάφο. Καὶ τότε ἤλθε ἡ δικὴ μας ἡ ὥρα, ἤλθε ἡ ὥρα νὰ ἀκούσῃ τὸ «ΟΧΙ»!. Αὐτὸ τὸ «ΟΧΙ» πού εἶχαν ἀκριβῶς ξεχάσει οἱ βασιανιστὰι παιδιῶν καὶ γερόντων, οἱ καλλιτέχναι τοῦ ἐγκλήματος πού ἐφτιαχναν γάντια ἀπὸ δέρμα ἀνθρώπων καὶ σαipoῦνι ἀπὸ ἀνθρώπινο λίπος. Αὐτὸ τὸ «ΟΧΙ» πού μέ μιὰς ἀστράψε σάν κεραυνὸς ἀπὸ ὀκτώ ἑκατομμύρια Ἑλληνικὰς καρδιές. Αὐτὸ τὸ «ΟΧΙ» πού σ' ἐμᾶς ἐδῶ ἦταν ἀπὸ πάντα σὺντροφος ἀκριβὸς καὶ τιμημένος. Αὐτὸ τὸ «ΟΧΙ» πού μᾶς συντρόφεψε πρὶν δυόμισι χιλιάδες χρόνια σὲ Θερμοπύλες καὶ σὲ Μαραθῶνες. Αὐτὸ τὸ «ΟΧΙ» πού μᾶς κράτησε μέσα στοὺς αἰῶνες ζωντανούς καὶ ἐλεύθερους. Αὐτὸ τὸ «ΟΧΙ» πού εἶπε πρῶτος ὁ Λεωνίδας στὶς Θερμοπύλες μέ τὸ «μολὼν λαβέ». Αὐτὸ τὸ «ΟΧΙ» πού εἶπε στὶς τουρκικὰς ὀρδὲς ὁ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος καὶ μέ αὐτὸ τὸ «ΟΧΙ» ἀπάντησαν οἱ ἀγωνισταὶ τοῦ '21 καὶ ἐ-

ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΤΟ ΜΕΙΣΤΟΝ ΓΝΩΡΙΣΜΑ

«Τό κατάρας ὄργανον, εὐλογίας δέδεικται σφραγίς, ὁ σός ζωοποιός, Κύριε Σταυρός, ἐν ᾧ καθορώντες σε, ζωούμεθα θνήξαντες τό πρὶν...» (Ζήτηι Τριώδιον, τῇ Παρασκευῇ τῆς Β' Ἑβδομάδος εἰς τόν Ὁρθρον, ὡδή θ' τοῦ Κανόνος).

«Τῷ τῆς θρώσεως ἔθλῳ, πάλοι θανέντες βροτοί, τῷ Σταυρῷ σου σικτίρμον, ἀνεζωώθημεν οὐ τῇ δυνάμει Ἀγαθῆ, ἡμᾶς ἐνίσχυσον...» (Ζήτηι Τριώδιον, τῇ Παρασκευῇ τῆς Γ' Ἑβδομάδος εἰς τόν Ὁρθρον, Κάθισμα μετὰ τὴν 6' Στιχολογίαν).

Εἰς τοὺς παραπιθεμένους ἀνωτέρω ὕμνους,

δωσαν τόν ὄρκον «Ἐλευθερία ἢ Θάνατος», μέ αὐτό τό «ΟΧΙ» ἀπάντησαν οἱ μαχηταί τοῦ 1912-1913 γιά τὰ Ἐθνικά μας Δίκαια. Μὲ αὐτό τό «ΟΧΙ» ἀπάντησαν καί οἱ Ἕλληνες τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1940 καί αὐτό τό «ΟΧΙ» ἀπλώθηκε ἀμέσως στὰ πέρατα τῆς ρημαγμένης γῆς, καί σάστισε, ἀνιτάραξε καί ξεθάρρεψε τοὺς σκλάβους τῆς Εὐρώπης, ἀλλά καί ἀπέδειξε ὅτι μέσα στὰ στήθη τῶν Ἑλλήνων πάλαι ἡ ἴδια καρδιά, πού ἐπαλλε σιὸ σιῆθος τοῦ Λεωνίδα, τοῦ Μιλτιάδη, τοῦ Παλαιολόγου, καί τόσων ἄλλων ἐπωνύμων καί ἀνωνύμων ἡρώων.

Καί τό γένος τῶν Ἑλλήνων οὐσσωμον κι ἀδελφωμένον, μέ μιὰ ψυχή, μέ μιὰ καρδιά, μέ πίστην στήν ἱερότητα τοῦ Ἀγώνος καί πρό παντός μέ ἀκράδαντον πίστιν σπὸν Δικαιοκρίτην Θεόν τῶν πατέρων μας, καί στήν υπέρμαχον Στρατηγόν Παναγιά μας, ξεπεράσαμε τοὺς ἥρωας σὲ ἡρωισμούς, σημειώσαμε θριάμβους, στήσαμε τρόπαια καί ἐξευτελίσαμε τό μεγαλόστομο καί υπερήφανο ἀπιδρομέα. Ἔτσι ἐγίνε τό Ἑλληνικό θαῦμα τοῦ '40, πρό τοῦ ὁποίου φίλοι καί ἐχθροὶ ἀπαικαλύπτονται μ' ἐκπληξί καί θαυμασμό, καί ἔτσι θά γίνεται πάντα καί εἰς τό μέλλον, ὅταν υπερασπιζόμεθα τό ἔδαφος, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ ἰδανικά, τὴν ἱστορίαν, τὴν ζωὴν, τό πνεῦμα καί ὅ,τι συνθέτει τό ἐνδοξον καί Ἅγιον ὄνομα τῆς Ἑλλάδος μας κι ἔτσι θά γίνεται καί εἰς τό μέλλον, ὅταν χρειαστεῖ νά πολεμήσουμε γιά τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ τὴν πίστιν τὴν Ἁγίαν καί γιά τῆς πατρίδος τὴν Ἐλευθερίαν. Χάριν αὐτῆς τῆς Ἐλευθερίας ἐζησε, ἐμεγαλουργήσε, υπεδουλώθη, υπέμεινε, ἀντέστη καί ἀνέστη τό Γένος τῶν Ἑλλήνων. Τό «ΟΧΙ» τοῦ '40 θά μείνη φωτεινὸ μετέωρο, αἰετός αἰὼνας, γιά νά δείχνῃ στοὺς λαοὺς ὅλου τοῦ κόσμου τό δρόμο πρὸς τὴν ἔλευθερίαν.

Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη τῶν πεσόντων υπὲρ Πάτριως καί Πατρίδος.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΜΑΡΙΟΛΗΣ
Τραυμ. ἈΕ)κός τοῦ '40

ὁ ἱερός Ὑμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς Πνευματοκινήτου γραφίδος του, σκιαγραφεῖ καί παρουσιάζει ἐντόνως καί κατὰ τρόπον διδακτικόν, κατὰ τὸν ὁποῖον τὰ υπέροχα νοήματα, υπαδηλοῦν θαυμασίως τό γεγονός τῆς ἐπελθούσης μεταβολῆς καί τό ὄργανον τῆς κατάρας καί τῆς ἀτιμώσεως, ὁ Σταυρός, διὰ τῆς ἐκουσίας σταυρικῆς λυτρωτικῆς θυσίας τοῦ θεανθρώπου Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί τοῦ καθαγιασμοῦ διὰ τοῦ ἐκχυθέντος ἐπ' αὐτοῦ Τιμίου καί Παναγίου Αἱματός Του, κατέστη Σταυρός τίμιος, πηγὴ ἀθανάτου ζωῆς, σφραγίς εὐλογίας. Ἐπίσης χαρακτηρίζεται ζωοδότητος φωτεινῆς αἴγλης ἀποπέμπων χάριτας καί εὐφροσύνης φωτισμόν, ἡ θύρα τοῦ Παραδείσου, τῆς Ἐκκλησίας τό περιτείχισμα, ἀγιασμοῦ δῶρον, ἀμαρτημάτων λυτήριον, σωτηρίας Πρόξενος, τῆς εὐσεβείας τό ἀήγητον τρόπαιον, τῶν πιστῶν τό στήριγμα, φωτισμός τοῖς ἐν τῷ σκάτει πορευομένοις πρὸς σωτηρίῳδῃ ἀνάκλησιν, ὡς περὶ τῶν χαρακτηρισμῶν τούτων τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, πλείστοι ἐκ τῶν ὕμνων πραγματεύονται, ἀναφερόμενοι εἰς τό διβλῖον τῆς Ἐκκλησίας τό καλούμενον Τριώδιον, ὡς καί ἀλλαχοῦ.

Γεγονότα — τὰ σημαντικώτερα ἐκ τούτων — ἐκ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἐχρησιμοποίησαν οἱ Ὑμνογράφοι τῆς Ἐκκλησίας, διὰ νά υποδηλώσουν τὴν προτύπωσιν ὑπὸ τῶν Πατριαρχῶν καί τῶν Προφητῶν, τοῦ τιμίου καί ζωοποιοῦ Σταυροῦ. Μικρὸς ἀριθμὸς ὕμνων περιληπτικῶς, ἐκ τῶν πλείστων ἀναφερομένων εἰς τό αὐτό διβλῖον, τό Τριώδιον καί ἀλλαχοῦ, σημειοῦνται ἐντοῦθα ἐνδεικτικῶς: «Ὁ θεϊότατος προετύπωσε πάλοι Μωσῆς, ἐν ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, διαβιβάσας Ἰσραὴλ, τῷ Σταυρῷ σου τὴν ὑγρὰν, τὴν ῥάβδω τερμών...», «Τὸν τύπον τοῦ θεοῦ Σταυροῦ Ἰωάννης, ἐν κοιλίᾳ τοῦ κήτους, τεταμέναις παλάμαις προδιεχάραξε...», «Πάλοι Ἰακώβ, προτυπῶν τὸν Σταυρόν σου Χριστέ, Ἰωσήφ προσκύνει, τῆς θείας ῥάβδου τό ἄκρον, σκῆπτρον ταύτην φρικτόν, βασιλείας τε τῆς σῆς προορῶμενος...», «Ἡ ἀξίνη, Ἐλισσαῖος ἦν ἀνείλετο, ἐξ Ἰορδάνου Χριστέ, Σταυρόν ἐδήλου δι' οὗ, θυθοῦ ματαιότητος, ἔθνη ἀνείλκυσας...».

Ὁ Πατριάρχης Ἰακώβ καί οἱ Προφῆται Μωσῆς, Ἰωάννης καί Ἐλισσαῖος, ὡς καί εἰς τοὺς προεξεθέντας ὕμνους περιληπτικῶς σημειοῦται, τὸν τίμιον καί ζωοποιόν Σταυρόν τοῦ Κυρίου προσκόνισαν καί προετύπωσαν, ὡς καί τὴν σωτηρίῳδῃ τούτου ἐνέργειαν προκατήγγειλαν.

Ἡ σταυρικὴ θυσία τοῦ θεανθρώπου Σωτῆρος καί λυτρωτοῦ, ἡ ἀνεπανάληπτος εἰς τό πέρασμα τῶν αἰώνων, εἰς τὴν πορείαν τῆς ἀνθρωπότητος, ὡς θεία δωρεά, ὡς ἀπατέλεσμα θείας φιλανθρωπίας, πληροφορεῖ πάντα ἀνθρώπιον ὅτι τίποτε δὲν εἶναι ἱκανόν ἵνα σταματηθῇ καί τώρα καί παντοτενὰ εἰς τὸς ἐπερχομένους γε-

νεάς, τὴν παρικήν τῆς ποθητῆς ταύτης ὡραίας καὶ βοηθείας εἰς κάθε ἀνθρώπινον αἴτημα, τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ τοῦ ἀνθρώπου ἡ βαθεῖα πίστις καὶ ἡ ἐλπίς, πρὸς τὸν σκοπὸν ἵνα κερδίσῃ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς.

Ὁ Τίμιος καὶ Πανάγιος τοῦ Κυρίου Σταυρός, ὡς καὶ προηγουμένως ἐσημειώθη, ὁ καθαγιασμένος ἀπὸ τὸ Πανάγιον Αἷμα τοῦ Σωτῆρος καὶ Λυτρωτοῦ, τὸ Σύμβολον καὶ καύχημα τῶν Χριστιανῶν, ἡ σκέπη καὶ προστασία, τὸ Τεῖχος καὶ ὀχύρωμα, τῶν εὐσεβῶν τὸ στήριγμα, τῶν ἀμαρτωλῶν ἡ καταφυγή, ἡ ἀστείρευτος πηγή τῆς ἀθανασίας, εἶναι καὶ παραμένει αἰώνως, τὸ φωτεινόν, τὸ μέγιστον καὶ ἀδιάφυστον τῆς σωτηρίας σημεῖον.

Τοῦτο τὸ μέγιστον τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου γνῶρισμα, θεῖον τὴν καταγωγήν, τίμιον, πανάγιον, τῆς θείας Χάριτος καὶ τοῦ ἁγιασμοῦ ταμείον, τὸ ὁποῖον ὡς ἀνέσπερος ἥλιος φωτίζει: τῆς γῆς τὰ πέρατα εἰς τὰ λειβάδια τῆς εὐσεβείας· τὰ σκοτάδια τῆς ἀμαρτίας, εἰς τὴν χώραν τῆς ἀσεβείας καὶ τῆς ἀπογνώσεως· τῆς ἀμαρτίας ἡ ὁποία αἰχμαλωτίζει ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, αἱ ὁποῖαι ἀποζητοῦν, ἀπὸ τὸ βάρος τῶν θλίψεων καὶ τῶν συμφορῶν πιεζόμεναι, καρτερικὰ καὶ εὐλαδικὰ τὴν λύτρωσιν καὶ τὴν σωτηρίαν. Ὁ ζωοποιὸς τοῦ Κυρίου Σταυρός, διὰ τῆς κτηθείσης θείας δυνάμεως καὶ ἐνεργείας, ὡς ἄλλος μαγνήτης ἀναζητᾷ καὶ ὡς ἄγκιστρον ἀνασύρει εἰς πᾶσαν πρόσκλησιν, ἀπὸ τὸν βόρβορον τῆς ἀνομίας καὶ τὸν βυθὸν τῆς ἀπωλείας πᾶσαν ψυχὴν μετανοοῦσαν, καὶ ὁδηγεῖ ταύτην εἰς τὸ δροσερόν λειβάδι τῆς εὐσεβείας, ἐκεῖ ὅπου ἀκαταπαύστως ἀναπαύονται καὶ δροσίζονται, αἱ φιλογισθεῖσαι ψυχὰς ἀπὸ τὴν φλόγα τῆς καμίνου τῆς ἀμαρτίας.

Ὁ λόγος ὁ τοῦ Σταυροῦ, κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον (Α΄ Κορ. Κεφαλ. πρῶτον, σπχ. 18-31), τὸ κήρυγμα πράγματι περὶ τοῦ Ἑσταυρωμένου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος διὰ τοῦς πιστεύοντες εἰς Αὐτόν καὶ εἰς τὴν θυσίαν Του, εἶναι δύναμις Θεοῦ ἡ ὁποία ἁγιάζει καὶ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων ἀναγεννᾷ καὶ Θεοῦ σοφία ἡ ὁποία φωτίζει, κυβερνᾷ καὶ κατευθύνει τὴν ἀνθρωπίνην πορείαν· καθίσταται δὲ ὁμολογουμένως ἀλήθεια ἀδιάφυστη καὶ ἱστορικὴ μαρτυρία ἰσχυρά, αἱ ὁποῖαι ἀσφαλῶς καὶ βεβαίως, καταπνίγουν τὴν μαρίαν τῶν ἀθέων καὶ ἀσεβῶν, εἰς τὴν προσπάθειαν τούτων ὅπως κρημνίσουν καὶ ἐφανίσουν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, τὸ εὐαγὲς οἰκοδόμημα τῆς εὐσεβείας, τῆς πίστεως, τῆς ἀγάπης, τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου τῆς ἀληθείας τὸν πύργον, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ τὸ περιτεῖχισμα· παραμένουν δὲ οὗτοι, οἱ ἄθεοι καὶ ἀσεβεῖς, ἀνά τοὺς αἰῶνας, ἔρμαια τῶν κακίστων παθῶν τῶν καὶ τῆς ψυχικῆς τῶν πορώσεως· οἱ νικημένοι, οἱ προδομένοι ὑπὸ τὰς ἀμαρτίας· τὰ σκύβαλα τῆς ἀνομίας, τὰ ὁποῖα σκορπίζει καὶ τὰ ἐξαφανίζει, τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ

δικαίου ὁ σφοδρὸς ἄνεμος.

Καὶ ἀλλαχοῦ οἱ θεόπνευστοι Ὑμνογράφοι τῆς Ἐκκλησίας πραγματεύονται εἰς πλείστους τῶν ὕμνων, περὶ τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, καὶ τὰ εὐεργετικά καὶ πραγματικῶς σωτηριώδη αὐτοῦ ἀποτελέσματα, τὸ μέγεθος τῶν ὁποίων θεόθεν καθοδηγούμενοι, ἐπισημαίνουν. Ἐνταῦθα σημειοῦνται δύο μόνον ὕμνοι, ἐκ τῶν πολλῶν, περὶ τοῦ γεγονότος τούτου: «Διὰ ξύλου, τὸν Ἀδὰμ ἀπατηθέντα, διὰ ξύλου Σταυροῦ πάλιν ἔσωσας, Ληστήν βοῶντα· Μνήσθητί μου Κύριε, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου». (Ζήτηι Παρακλητικὴν, τῇ Κυριακῇ εἰς τὴν Λειτουργίαν· Μακαρισμοὶ εἰς Ἦχον πλ. β'). «Ὁ Σταυρὸς σου Κύριε, ζωὴ καὶ ἀνάστασις ὑπάρχει τῷ λαῷ σου· καὶ ἐπ' αὐτῷ πεποιθότες, σὲ τὸν ἀναστάντα, Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν· ἐλέησον ἡμᾶς». (Ζήτηι Παρακλητικὴν, τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὅρθρον· Αἶνοι εἰς Ἦχον πλ. β').

Εἰς τοὺς ὕμνους τούτους καταφαίνεται χαρακτηριστικῶς: Εἰς τὸν πρῶτον ὕμνον· ἡ παρακοὴ τοῦ Ἀδὰμ καὶ παράβασις τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς ἀπάτης τοῦ διαβόλου καὶ ἡ ἐκ ταύτης ἀπώλεια καὶ στέρησις τῆς μακαρίας ζωῆς· ἡ ἀπαρχὴ τῆς ἀμαρτίας καὶ τὰ θλιβερά ταύτης διὰ τὸν ἀνθρώπον ἀποτελέσματα· διὰ τοῦ Σταυροῦ δὲ τοῦ Κυρίου καὶ τῆς ὁμολογίας τῆς μετανοίας τοῦ Ληστοῦ — ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ληστοῦ, ἡ ἀμαρτωλὸς ἀνθρωπότης — ἡ σωτηρία, ἡ λύτρωσις, ἡ πρὸς τὸν Θεὸν καταλλαγὴ τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων. Εἰς τὸν δεῦτερον ἐν συνεχείᾳ ὕμνον, ἡ διὰ τοῦ Σταυροῦ ἐπελθούσα εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος σωτηρία καὶ λύτρωσις ἐκ τῶν δεσμῶν τῆς ἀμαρτίας, ἡ μακαρία ζωὴ καὶ ἡ ἀνάστασις διὰ τῆς πορείας πρὸς τὴν μακαριότητα, ἡ βεβαία τῶν ἀνθρώπων ὁμολογία καὶ πεποίθησις περὶ τῆς διὰ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου γενομένης σωτηρίας, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ παρά τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, παρεχόμενον εὐεργετικὸν πλοῦσιον ἔλεος.

Τονίζεται καὶ πάλιν ἐνταῦθα καὶ περιτράνως σημειοῦται, ὅτι τὸ μέγιστον τοῦτο γνῶρισμα τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὁ πανάγιος τοῦ Κυρίου Σταυρός, ὡς θεοχάρακτος τύπος, ὡς πανάγιον σκῆνωμα καὶ πολῦτιμον κειμήλιον, ἡ σφραγὶς καὶ ἀψευδὴς μαρτυρία τῶν σωτηριωδῶν παραγγελμάτων, ἀνά τοὺς αἰῶνας θά καταυγάζῃ πλουσίως πᾶσαν διάνοιαν· θά φωτίζῃ ψυχὰς καὶ καρδίας, τὸ πλοῦσιον ἔλεος προμηθεύμενος· θά ἀκτινοβολῇ ὡς ἄλλος ἥλιος τὰς ἀκτίνας εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς, καὶ θά μαρτυρῇ τὴν θεῖαν Του προέλευσιν, δύναμιν καὶ χάριν· καὶ τέλος τὴν εὐθειαν ὁδὸν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς μακαριότητος θά ἐπισημαίνῃ, τὸν ἁγιασμόν παρεχόμενος πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις τὴν θεῖαν Αὐτοῦ βοήθειαν, μετὰ πίστεως, ἀγάπης, ἀκατακρίτου συνειδήσεως καὶ εἰλικρινοῦς εὐσεβείας.

Τοῦ Κυρίου ὁ πάνσεπτος καὶ ζωοποιὸς Σταυ-

ΑΓΑΠΑΤΕ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ

«Εάν αγαπάτέ με, τὰς ἐντολάς τὰς ἐμὰς τηρήσατε. Καί ἐγώ ἐρωτήσω τὸν Πατέρα, καὶ ἄλλον Παράκλητον δώσει ὑμῖν, ἵνα μένη μεθ' ὑμῶν εἰς τὸν αἰῶνα, τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, ὃ ὁ κόσμος οὐ δύναται λαβεῖν, ὅτι οὐ θεωρεῖ αὐτό, οὐδὲ γινώσκει αὐτό· ὑμεῖς δὲ γινώσκετε αὐτό, ὅτι παρ' ὑμῖν μένει καὶ ὑμῖν ἔσται». (Κατὰ Ἰωαν. ιδ' 15-18).

Εἰς τὴν σκληρὰν γλῶσσαν τοῦ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου «...Ἐλεγον οὖν τοῖς ἐκπορευομένοις ὄχλοις βαπτισθῆναι ὑπ' αὐτοῦ, Γεννήματα ἐχιδνῶν, τίς ὑπέδειξεν ὑμῖν φυγεῖν ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς; Ποιῆσατε οὖν καρπούς ἀξίους τῆς μετανοίας» (Κατὰ Λουκᾶν Γ' 7 ἡ 8), ἔρχεται μέ τὴν ἰδίαν σκληρότητα, ὡς θερμικοῦσθαι τῆς χρονιζούσης ἀμαρτίας, ἡ γλῶσ-

σος· κοσμεῖ καὶ φωταγωγεῖ τὸ ἅγιον Θυσιαστήριον καὶ γενικῶς τὸν ἱερὸν Ναόν· ὡς σημεῖον καὶ ὄργανον εὐλογίας χαροποιεῖ τοὺς εἰς τὸν ἱερὸν Ναόν παρευρισκομένους· ἀγιάζει τὰ ὕδατα· προπορεύεται πάσης ἱερᾶς τελετῆς· ἀκτινοβολεῖ ὡς φάρος ἀειφωγῆς, πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν τὴν οἰκουμένην, ἐξωτερικῶς τοποθετούμενος εἰς τὸν θόλον καὶ τὰ κωδωνοστάσια τῶν ἱερῶν Ναῶν· κοσμεῖ τὰ στήθη τῶν εὐλαβῶν Χριστιανῶν, τροποῦμενος τῇ θεῖᾳ Αὐτοῦ δυνάμει πάντα ἐχθρόν καὶ πολέμιον καὶ ἐνισχύει τὴν ὀρθὴν πορείαν αὐτῶν· ἀποτελεῖ διὰ πάντα ἄνθρωπον, περιτεῖχισμα κατὰ τῆς ἀμαρτίας, σκέπη καὶ προστασίαν κατὰ παντός κινδύνου ὀρατοῦ καὶ ἀοράτου, ἀναδεικνύεται δὲ πραγματικὸς ὡς καὶ ἀσφαλὴς ὁδηγός, εἰς τὴν πορείαν τῆς ἀνθρωπότητος.

Διὰ τοῦ τύπου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ σημειούμενοι προθύμως, μετὰ παρηγορίας, εὐλαβείας, καὶ ἀπολύτου ἀκριβείας, πάντοτε ὅταν ἡ ἐνέργεια αὕτη ἐπιβάλλεται, πάντες ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι, ποριζόμεθα τὰ τῆς σωτηρίας ὠφέλιμα καὶ ἀντλοῦμεν δύναμιν, ἐκ τῆς θείας Αὐτοῦ δυνάμεως, τὸν ὕμνον προσφέροντες μετὰ εὐγνωμονούσης καρδίας καὶ ψυχικῆς ἀγαλλιάσεως: «Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ, Χριστιανῶν ἡ ἐλπίς, πεπλανημένων ὁδηγέ, χεῖμαζομένων λιμὴν, ἐν πολλοῖς νίκος, οἰκουμένης ἀσφάλεια, ἀσθενοῦντων ἰατρέ, νεκρῶν ἡ ἀνάστασις, ἐλέησον ἡμᾶς». (Ζῆτει Μηνιαῖον Σεπτεμβρίου τῇ ιδ' εἰς τὸν Ὁρθρον, τὸ Ἰδιόμελον μετὰ τὸ τοῦ Ὁρθρου ἁγίου Εὐαγγέλιον). Ἀμήν.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Σ. ΚΑΡΒΕΛΑΣ

σα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «...ἤδη κέκρικα ὡς παρῶν, τὸν οὕτω τοῦτο κατεργασάμενον, ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, συναχθέντων ὑμῶν καὶ τοῦ ἐμοῦ πνεύματος, σὺν τῇ δυνάμει τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, παραδοῦναι τὸν τοιοῦτον τῷ Σατανᾷ εἰς ὄλεθρον τῆς σαρκός, ἵνα τὸ πνεῦμα σωθῇ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Οὐ καλὸν τὸ καύχημα ὑμῶν. Οὐκ οἶδατε ὅτι μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ;». (Πρὸς Κορινθίους ε' 3 - 7), διὰ νὰ ΤΟΝΙΣΗ πλήρως Πνεύματος Ἁγίου «...Μὴ πλανᾶσθε» οὐτε πόρνοι, οὐτε εἰδωλολάτραι, οὐτε μοιχοί, οὐτε μαλακοί, οὐτε ἀρσενικοῖται, οὐτε κλέπται, οὐτε πλεονέκται, οὐτε μέθυσοι, οὐ λοιδοροί, οὐχ ἄρπαγες, βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι». (Πρὸς Κορινθίους Α' 9 - 11).

Ὁ ΘΕΟΣ τῆς ἀγάπης διδάσκει διὰ τῶν Ἀγίων του τὴν ΑΠΟΧΗΝ ἀπὸ ΠΙΑΣΑΝ ΑΜΑΡΤΙΑΝ, ἐνῶ εἰς τὰς πτώσεις μας ΑΝΟΙΓΕΙ διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ καὶ τῆς ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ, τὴν ὁδὸν τῆς ΔΙΑΡΚΟΥΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ πρὸς ΑΥΤΟΝ. «ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΕΣΤΙΝ ἐκ τοῦ παρὰ φύσιν εἰς τὸ κατὰ φύσιν καὶ ἐκ τοῦ διαβόλου πρὸς τὸν ΘΕΙΟΝ ἐπάνοδος δι' ἀσκήσεων καὶ πόνων (Ἀγ. Ἰωάννης Δαμασκηνός). Εἰς τὴν μάχην μας «πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ αἰῶνος τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις». (Πρὸς Ἐφεσίους G' 12 - 14). ΜΟΝΟΝ διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως τοῦ Κυρίου καὶ ἐν τῷ κράτει τῆς ἰσχύος αὐτοῦ καὶ ἐνδυσάμενοι τὴν πανοπλίαν τοῦ ΘΕΟΥ δυνάμεθα νὰ σταθούμε πρὸς τὰς μεθοδίας τοῦ διαβόλου καὶ νὰ ἀντισταθούμε «τῇ ἡμέρᾳ τῇ πονηρᾷ».

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς διδάσκει ποία εἶναι ἡ ΠΑΝΟΠΛΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ «στήθε οὖν περιζωσάμενοι τὴν σάφην ὑμῶν ἐν ἀληθείᾳ, καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν θώρακα τῆς δικαιοσύνης, καὶ ὑποδησάμενοι τοὺς πόδας ἐν ἐτοιμασίᾳ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης· ἐπὶ πᾶσιν ἀναλαβόντες τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως, ἐν ᾧ δυνήσεσθε πάντα τὰ βέλη τοῦ πονηροῦ τὸ πεπυρωμένα σβέσαι· καὶ τὴν περικεφαλαίαν τοῦ σωτηρίου δέξασθε καὶ τὴν μάχαιραν τοῦ Πνεύματος, ὃ ἐστὶ ρῆμα Θεοῦ» (Πρὸς Ἐφεσίους 6, 14 - 18) καὶ ἡ ἐν Καρθαγίνῃ Σύνοδος μᾶς ἀφαιρεῖ κάθε ΠΡΟΦΑΣΙΝ διὰ τὰς ἀμαρτίας μας λέγοντάς μας διὰ τοῦ ΡΚΒ (122) Κανόνος αὐτῆς ὅτι ἡ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ δεδομένη χάρις ἐν τῷ Βαπτίσματι καὶ ἄφεσιν τῶν προτέρων ἀμαρτιῶν παρέχει, καὶ δύναμιν καὶ βοήθειαν εἰς τὸ νὰ μὴν ἀμαρτήσωμεν πλέον, ἂν ἡμεῖς ἀπὸ τὴν ἀμέλειαν δὲν ἐκδώσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας εἰς τὰς ἀμαρτίας. Ἀναθεματίζει δὲ τὸν σινοδήποτε διαφορετικῶς πιστεύοντα. Διὰ τῆς ἰσχυρᾶς δυνάμεως τὴν ὑποῖαν ἐ-

λάβομεν διά τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος (οἱ ἐκ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου προερχόμενοι διά τῆς Μυρώσεως των) καί διά τῆς πανοπλίας τοῦ Θεοῦ, βαδίζει ἕκαστος Γνήσιος Ὁρθόδοξος Χριστιανός ΣΤΑΘΕΡΩΣ διά τὴν Οὐράνιον Βασιλείαν, ἐνῶ εἶναι ΥΠΟΛΟΓΟΣ διά τὰς πτώσεις του εἰς τὴν ἁμαρτίαν, αἱ ὁποῖαι μετὰ θεβαιότητος συμβαίνουν ΕΞ ΙΔΙΑΣ ΥΠΑΙΤΙΟΤΗΤΟΣ. Ὡς θέσωμεν τὸν δάκτυλον εἰς τὸν τύπον τῶν ἡλῶν καί ἄς ψηλαφήσωμεν μίαν ΜΕΓΑΛΗΝ ΠΡΟΔΟΣΙΑΝ τῶν ἡμερῶν μας. Ἐρώτησεν ἕνας τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἐάν εἶναι ὀλίγοι οἱ σωζόμενοι «ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτοῦς, ἀγωνίζεσθε εἰσελθεῖν διὰ τῆς στενῆς πύλης» ὅτι πολλοί, λέγω ὑμῖν, ζητήσουσιν εἰσελθεῖν, καὶ οὐκ ἰσχύσουσιν... καὶ ἐρεῖ, λέγω ὑμῖν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς, πόθεν ἐστέ» ἀπόστητε ἀπ' ἐμοῦ, πάντες οἱ ἐργάται τῆς ἀδικίας. Ἐκεῖ ἐστὶ ὁ κλαυθμός καὶ ὁ θρυγμός τῶν ὁδόντων». (Κατὰ Λουκᾶν ιγ' 23 - 28). Ἡ ἀδικία λοιπὸν εἶναι ΑΙΤΙΑ τῆς ΑΙΩΝΙΟΥ ΑἰΩΛΕΙΑΣ τῶν ἀνθρώπων, διότι ἐνῶ ὁ Θεὸς ἀπέστειλε τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον ὅχι διὰ νὰ κρίνῃ τὸν κόσμον, ἀλλὰ διὰ νὰ σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ, ἡγάπησαν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον τὸ σκότος ἢ τὸ φῶς «ἦν γὰρ πονηρὰ αὐτῶν τὰ ἔργα. Πᾶς γὰρ ὁ φαῦλα πράσσων, μισεῖ τὸ φῶς, καὶ οὐκ ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα μὴ ἐλεγχθῇ τὰ ἔργα αὐτοῦ» ὁ δὲ ποιῶν τὴν ἀλήθειαν ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα φανερωθῇ αὐτοῦ τὰ ἔργα, ὅτι ἐν Θεῷ ἐστὶν εἰργασμένα» (Κατὰ Ἰωάννην 20 - 22). Σιτεινῶνται τὸ στόμα τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ΚΑΚΙΑΣ τῶν Ἰουδαίων, καίτοι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς τοὺς ἐπληροφόρησεν μετὰ ΠΑΝΤΑ ΤΡΟΠΟΝ λέγοντάς τους «...ἐγὼ δὲ ἔχω τὴν μαρτυρίαν μεζῶν τοῦ Ἰωάννου» τὰ γὰρ ἔργα ἃ ἔδωκέ μοι ὁ πατήρ ἵνα τελειώσω αὐτά, αὐτά τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ μαρτυρεῖ περὶ ἐμοῦ, ὅτι ὁ πατήρ με ἀπέσταλκε» (Κατὰ Ἰωάννην ε' 36) «Ἐρευνάτε τὰς γράφας, ὅτι ὑμεῖς δοκεῖτε ἐν αὐταῖς ζωὴν αἰώνιον ἔχειν, καὶ ἐκεῖναι εἰσιν αἱ μαρτυροῦσαι περὶ ἐμοῦ· καὶ οὐ θέλετε ἔλθειν πρὸς με, ἵνα ζωὴν ἔχητε» (Κατὰ Ἰωάννην ε' 39 - 41). Καὶ τότε ἐφρόντιζον διά τὴν καλὴν τὴν φήμην καὶ ἡ κενοδοξία των αὐτὴ ἦτο αἰτία τῆς ἀδίκου κρίσεως των διὰ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, διὰ τὸν λόγον ὅτι οἱ Γραμματεῖς, οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων δὲν ἐπίστευον εἰς αὐτόν. Ὅλος ὁ καθὼς πρέπει κόσμος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν του ἀπὸ τὸ φῶς, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν καὶ τοὺς ἀκολουθήσαν, ἀποστρεφόμενοι τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, αἱ μυριάδες τοῦ λαοῦ διὰ νὰ μὴν χάσουν τὴν ἐκτίμησίν των. Ὁ Κύριός μας τοὺς τὸ ἐδήλωσε «Πῶς δύνασθε ὑμεῖς πιστεῦσαι, δόξαν παρὰ ἀλλήλων λαμβάνοντες καὶ τὴν δόξαν τὴν παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ οὐ ζητεῖτε»; (Κατὰ Ἰωάννην ε' 44 - 45). Σήμερον οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, οἱ Παλαιοημερολογίται τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ΑΥΞΗΝΤΙΟΥ, τὰ γνήσια τέκνα τοῦ ΘΕΟΥ, δεχόμενοι

τοὺς χλευασμούς τῶν λογίων καὶ τῶν ἀρχόντων τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, διότι ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ τὴν δόξαν τοῦ ΘΕΟΥ ἀπὸ τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων.

Προσέξατε τὴν ΠΡΟΔΟΣΙΑΝ τοῦ ΠΑΠΙΣΜΟΥ. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς διδάσκει «οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐρανόν, εἰ μὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς, ὁ υἱὸς ἀνθρώπου ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ» (Κατὰ Ἰωάννην γ' 13 - 14), «ὁ γὰρ πατήρ φιλεῖ τὸν υἱόν καὶ πάντα δείκνυσιν αὐτῷ, ἃ αὐτὸς ποιεῖ» (Κατὰ Ἰωάννην ε' 20). «Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ Παράκλητος, ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ Πατρὸς, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας ὃ παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται, ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ» (Κατὰ Ἰωάννην ιε' 22). Οἱ Παπικοὶ (Ρωμαιοκαθολικοὶ) μετὰ τὴν πάροδον τῶν ἐτῶν ἐπρόσθεσαν, ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα δὲν ἐκπορεύεται μόνον ἐκ τοῦ Πατρὸς, ὡς μᾶς ἐδίδασκεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ. Ἡ ὑπερήφανος αὐτὴ προσηγήκη εἰς τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως, τὸν γνωστὸν Φιλιόκβε (FILIOQUE) δηλαδὴ καὶ τοῦ Υἱοῦ εἰς τὰ Λατινικά, ΑΝΑΤΡΕΠΕΙ ΡΙΖΙΚΩΣ τὴν διδασκαλίαν διὰ τὸν ΘΕΟΝ, τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς παρέδωκε. ΕΠΙΟΜΕΝΩΣ οἱ Παπικοὶ ἐστερήθησαν τῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς Τρισυποστάτου ΘΕΟΤΗΤΟΣ. «Ἐάν τις ἀγαπᾷ με, τὸν λόγον μου τηρήσει, καὶ ὁ Πατήρ μου ἀγαπήσει αὐτόν, καὶ πρὸς αὐτόν ἐλευσόμεθα καὶ μονὴν παρ' αὐτῷ ποιήσομεν, ὁ μὴ ἀγαπῶν με τοὺς λόγους μου οὐ τηρεῖ καὶ ὁ λόγος ὃν ἀκούετε οὐκ ἐστὶν ἐμός, ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με Πατρὸς» (Κατὰ Ἰωάννην ιδ' 23 - 24). ΣΥΝΕΠΩΣ οὕτε ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΕΧΟΥΝ Οἱ ΠΑΠΙΚΟΙ, οὕτε κληρικοὶ εἶναι, οὕτε εἰς τὸν ΧΡΙΣΤΟΝ πιστεύουν ΑΘΕΤΩΝΤΙΑΣ τοὺς λόγους του καὶ εἶναι ΔΕΙΜΕΝΟΙ μετὰ τὴν Ὁργὴν τοῦ ΘΕΟΥ. «Ὁ πιστεύων εἰς τὸν υἱόν ἔχει ζωὴν αἰώνιον» ὁ δὲ ἀπειθῶν τῷ υἱῷ οὐκ ὀψεται τὴν ζωὴν, ἀλλ' ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ μένει ἐπ' αὐτόν» (Κατὰ Ἰωάννην γ' 36). Εἰς τοὺς Παπικούς ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΝΕΥΜΑ ΑΓΙΟΝ, διότι ΠΑΝΤΟΤΕ δοξάζει τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ὁποῖον οἱ ὑπερήφανοι Παπικοὶ ΑΘΕΤΟΥΝ προσθέσαντες εἰς τὴν διδασκαλίαν του διὰ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ὅτι ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ τὴν λέξιν καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ «ὅταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν» οὐ γὰρ λαλήσει ἀφ' ἐαυτοῦ, ἀλλ' ὅσα ἂν ἀκούσῃ λαλήσει καὶ τὰ ἐρχόμενα ἀναγγελεῖ ὑμῖν. Ἐκεῖνος ἐμὲ δοξάσει, ὅτι ἐκ τοῦ ἐμοῦ λήψεται, καὶ ἀναγγελεῖ ὑμῖν. Πάντα ὅσα ἔχει ὁ πατήρ, ἐμὰ ἐστί διὰ τοῦτο εἶπον, ὅτι ἐκ τοῦ ἐμοῦ λαμβάνει καὶ ἀναγγελεῖ ὑμῖν» (Κατὰ Ἰωάννην ι 13 - 16). ΕἶΝΑΙ ΛΟΙΠΟΝ ΦΑΝΕΡΟΝ ὅτι διὰ τοὺς Παπικούς (Ρωμαιοκαθολικούς) ἰσχύουν οἱ λόγοι τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «οἱ γὰρ τοιοῦτοι ψευδοπόστολοι, ἐργάται δόλιοι, μετασχηματιζόμενοι

Η ΕΝ ΔΙΑΣΠΟΡΑ ΓΝΗΣΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΣΕΡΒΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τὴν 11ῃ τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου συνελθοῦσα ἐκτάκτως ἡ Ἱερά Ἡμῶν Σύνοδος, ἐν τοῖς γραφείοις ἡμῶν, ἡσυχλήθη ἐκτεταμένως ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς, ἡ ὁποία ἀπὸ μακροῦ χρονικοῦ διαστήματος ἐπιθυμοῦσε τὴν μεθ' ἡμῶν πνευματικὴν κοινωνίαν. Πρὸς τοῦτο προσήλθε, κληθεῖς ἐξ Ἀμερικῆς, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐν λόγῳ Ἐκκλησίας Αεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος κ. Εἰρηναῖος, προσκομίσας ἅπαντα τὰ ἀπαραίτητα ἔγγραφα, τὰ ὁποία ἐμελε-

τήθησαν ἐπισταμένως καὶ μετὰ τῆς δεούσης προσοχῆς καὶ ἐξηκριβώθη τὸ ἔγγυρον τούτων ἐν συνεχείᾳ ὑπεβλήθησαν διάφορα ἐρωτήσεις ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων Συνέδρων, περὶ συναφῶν θεμάτων καὶ ἀπεφασίσθη ὁμοφώνως ἡ ἐπισύναψις πνευματικῶν δεσμῶν, μετ' αὐτῆς, ὡς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Γνήσια Ὁρθόδοξος Σερβικὴ Ἐκκλησία τῆς Διασπορᾶς διοικεῖται ὑπὸ τῶν Θεοφιλεστάτων Ἐπισκόπων: Ἀμερικῆς κ. Εἰρηναίου (προέδρου), Αὐστραλίας κ. Πέτρου καὶ Εὐρώπης κ. Βασιλείου, οἱ ὁποῖοι προΐστανται 206 κοινοτήτων καὶ ἰσαριθμῶν κληρικῶν. Ἀποφάσει τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, ὡς ἐκπρόσωπος αὐτῆς, ἀπεστάλη εἰς τὴν κληρικολαϊκὴν συνέλευσιν, τῆς ἐν λόγῳ Ἐκκλησίας, συνελθοῦσαν τὴν 18ην Σεπτεμβρίου, εἰς Κλήβελαν Ὁχάϊο Ἀμερικῆς, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος.

Ἀνωτέρω στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν χειροθεσίαν τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου κ. Εἰρηναίου, ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. κ. Αὐξεντίου καὶ μελῶν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, ἐν Ἀθήναις.

εἰς ἀποστόλους Χριστοῦ. Καὶ οὐ θαυμαστόν· αὐτός γάρ ὁ Σατανᾶς μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός· οὐ μέγα οὖν εἰ καὶ οἱ διάκονοι αὐτοῦ μετασχηματίζονται ὡς διάκονοι δικαιοσύνης, ὧν τὸ τέλος ἔσται κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν» (Πρὸς Κορινθίους Β' ια' 13 - 16).

ΣΙΜΩΝ ΜΟΝΑΧΟΣ

ΚΕΛΛΙΟΝ ΑΓΙΟΣ ΣΑΒΒΑΣ
ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΑΝΑΓΚΗ ΝΑ ΣΤΑΘΟΥΜΕ ΜΕ ΠΙΣΤΗ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Περισσότερο από κάθε άλλη περίοδο είναι ανάγκη να σταθούμε με πίστη ακράδαντο μπροστά στην Όρθοδοξία γιατί οι καιροί μας οδηγούν σε ήθικo και παραδοσιακό αφανισμό.

Η Έλληνοχριστιανική παράδοση περνάει τον τελευταίο καιρό τέτοια κρίση που κινδυνεύουμε χωρίς να το αντιλαμβανόμαστε, να περάσουμε στο Καθολικισμό αλλά και προπάντως να έμπλακούμε στους Ιστούς της αράχνης που λέγεται Μασονία!!!

Δέν θα σταθώ στους εκκλησιαστικούς και πολιτικούς "Αρχόντες, και τούτο γιατί θα δυσκολευθώ πολύ να βρω ηγέτες οι οποίοι να έχουν κλείσει μέσα στην ψυχή τους το άνθος από το όποιο θα ρουφούν το Νέκταρ της Όρθοδοξίας.

Γεννάται όμως το ερώτημα εάν δεν κτυπήσουμε το κουδούνι του κινδύνου σ' αυτούς που κυβερνάνε πολιτεία και εκκλησία τότε σε ποιους θα απευθυνθούμε;

Ε; αγαπητέ αναγνώστη είναι προτιμότερο να κτυπήσουμε την πόρτα του Λαού, που τον οδηγούν στην λεωφόρο του ήθικου κατήφορου, και να τον οδηγήσεις σε ασφαλές μονοπάτι, παρά στην πόρτα αυτών των κυρίων, γιατί τότε, θα παραβιάσεις πόρτες ανοιχτές και θα αντικρύσεις έθελουφλουώντας Αρχόντες.

Δέν θα σταθώ στους θεούς των Αρχαίων προγόνων μας τους οποίους πίστευαν τὰ φωτεινά πνεύματα της εποχής (Πλάτων Άριστοτέλης κ.λ.π.) ούτε στο Σωκράτη που έκήρυξε την Μορθεϊαν.

Είναι ανάγκη να σταθούμε πρώτα στους Άγγράμματους Άλιείς της Γαλιλαίας, οι οποίοι δέν διέθεταν, ούτε Σοφία ούτε μόρφωση, ούτε τὰ σημερινά μέσα μετακινήσεως. Διέθεταν μόνο ένα όπλο που τους έκανε να γίνουν Σοφοί, ρήτορες, και άδίστακτοι δραμαίς, να τρέχουν παντού, χωρίς λιμουζίνες και αεροπλάνα για να κηρύξουν αυτά που άκουσαν, αυτά που είδαν, από τον Γεννηθέντα στην Φάτνη Σωτήρα Χριστό.

Άφ' ου λοιπόν οι άνθρωποι αυτοί δέν διέθεταν τίποτα πώς κατάφεραν να μετατρέψουν τους ειδωλολάτρες σε Χριστιανούς όρθοδόξους; Άπλούστατα τó όπλο ήταν ένα, ή Πίστις πρὸς τόν Σωτήρα τόν Χριστό! ρουφώντας τó Νέκταρ από τὰ Γλυκά λόγια του όπλου Ναζωραίου. Αυτό τó Νέταρ έκλεισαν μέσα στην ψυ-

χή τους και έπορεύθησαν να μαθητεύσουν πάντα τὰ έθνη.

Η διαδρομή στον Άποστολικό τους δρόμο ήταν πάντα σκληρή, δέν έφθανε ή ταλαιπωρία, τής πείνας, τής δίψας, οι αντίθετες καιρικές συνθήκες, ή κόπωση πολλές φορές οι έμπαιγμοί, μά τó σπουδαιότερο γι' αυτούς τó τέλος τής διαδρομής είχε δραματικό χαρακτήρα.

Τους γεωργούς αυτούς στους όποιους έμπιστεύθηκε ο Κύριος να σπείρουν όπου περνούν τόν σπόρο τής όρθοδοξίας τους περίμενε, στο τέλος ή φυλακή των άμετάπιστων, προπαντός Ρωμαίων και τέλος ο Μαρτυρικός Θάνατος.

Άλλά ως σταθούμε για λίγο εύλαβικά μπροστά σ' αυτούς τους Γεωργούς, όπου ο σπόρος ήταν τὰ λόγια του Κυρίου, έφύτρωσε με τὰ Μαρτύριά τους έκανε καρπούς για όλη την Άνθρωπότητα. Αυτή άλλωστε ήταν ή άποστολή τους, ή όποια κατά θεϊαν έπιταγή εκτελέσθηκε στο άκέραιον.

Θά μου επιτρέψετε όμως με φόβο Θεού να ρωτήσω υπάρχουν σήμερα ποιμενάρχες να ύποδειξουν στο ποίμνιό τους, πώς και γιατί πρέπει μόνο από αυτά τὰ στάχυα να θερίζουμε για την συντήρηση τής ψυχής μας και την διατήρηση όπως παραλάβαμε τής όρθοδοξίας; Στο σημείο αυτό πρέπει να είμαστε αδέκαστοι, γιατί ο σπόρος των πρώτων Μαθητών του Κυρίου ήταν βγαλμένος μέσα από τὰ βάθη τής ψυχής τους και προοριζότανε για την Σωτηρία των ψυχών του Άνθρωπίνου Γένους. Βεβαίως ή Θεία Χάρις κατά καιρούς δέν άφησε τίς ψυχές των Άνθρώπων άπροσάτευτες για να κατασπαρχθούν από κάθε λογής άρπαγες και βέβηλους των πρώτων Θεολόγων και μαρτύρων τής Πίσσεως.

Φωτινά παραδείγματα έχουμε εκτός των μυριάδων Μαρτύρων, αλλά είναι ανάγκη να σταθούμε με μεγάλη προσοχή και να μελετήσουμε όσο μας είναι δυνατόν την σοφία τής Θεολογίας αλλά και τής Αρχαίας Έλληνικής Φιλοσοφίας των Τριών Ιεραρχών την όποια έσπούδασαν στην Άθήνα για να άρχίσουν να κηρύττουν, να γράφουν, και να δίνουν αγώνες πρὸς κάθε άπιστο είτε Αυτόκράτωρ ήταν αυτός, είτε Στρατιώτης είτε Πατριάρχης είτε Ιερεύς εκτύπησαν την αλαζωνία χωρίς έξαιρέσεις, έδίδαξαν

τήν ταπεινοφροσύνη εφαρμόζοντάς την πρώτοι αὐτοί.

Αὐτοί οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Σοφίας καί τῶν Γραμμάτων ἔδειξαν ὅτι ὁ ἐπίγειος θρόνος τῆς Ἀρχιερασίας ἐάν δέν τηρεῖται πιστός ἐάν δέν ταπεινωθεῖς καί δέν τόν περιφρονήσῃς στήν ἀσπραία διαδρομή τῆς ἐπιγείου ζωῆς σου, χά νης τόν θρόνο τῆς Αἰωνιότητος.

Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι πρὸς δόξαν τῆς Ὁρθοδοξίας καί τῶν Γραμμάτων, ἐσπούδασαν, ἐγίναν φωστῆρες, ἀλλὰ ἐδιώχθησαν ἀπὸ τοὺς μισούντας τόν ὀρθόν λόγον, παραδίδοντας τὸ πνεῦμα ἄλλος σὲ ἐξορία ἄλλος σὲ φυλακή, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν αὐτό πού ἐπιθυμοῦσαν τὸν οὐράνιον θρόνον καί τέλος νὰ ἀνεγνωρισθοῦν ὡς οἱ Ἅγιοι τῆς ὀρθοδοξίας καί πρωτεργάτες τῶν Χριστιανικῶν Γραμμάτων.

Οἱ διωγμοὶ ὅμως τῆς ὀρθοδοξίας καί τοῦ Ἑλληνισμοῦ δέν σταμάτησαν πατέ.

Οἱ Καθολικοὶ βοήθησαν τοὺς Μουσουλμάνους νὰ κυριεύσουν τὸ Βυζάντιο καί ὅλη τὴν Ἑλληνική Γῆ μὲ μοναδικό στόχο τὴν ἐξαφάνισιν τῆς ὀρθοδοξίας.

Ὡποῖα ἡ πλάνη τοὺς αὐτοὶ νομίζουν ὅτι ἡ ὀρθοδοξία εἶναι κάτι πού εὐκόλα ὁ κάθε Πάπας καί ὁ κάθε συνεργός του νὰ τὴν ἐξαφανίσουν, πιστεύοντας ὅτι, ὁ Δημιουργός τῆς, αὐτός πού ἐπάνω στό ΣΠΑΥΡΟ εἶπε ΠΑΤΕΡ παραδίδω τὸ πνεῦμα σου, θά ἄφηνε τὴν σκλαβωμένη Ἑλλάδα χωρὶς νὰ στείλῃ καί πάλι ἕναν ἄλλο στυλοβάτη χαλυβδωμένο ἀπὸ πίστη καί μόρφωση, ἀπὸ τὴν Σχολή τοῦ Ἁγίου ὅρους τὴν ΑΘΩΝΙΔΑ τὸν Κοσμά τὸν Αἰτωλό νὰ πῇ σ' αὐτό πορεύου νὰ κηρύξῃς στό ὑπόδουλο Γένος στήνοντας σὲ κάθε ὁμίλῃ μπροστά σου ἕνα Σταυρὸ σάν σύμβολο Νίκης καί ἐλπίδας.

Ὁ Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς πάντα μπροστά στὸν Σταυρὸ ἐκήρυττε. Τὸν Σταυρὸ πάντα μαζὺ του ἔφερνε καί τέλος διὰ Σταυροῦ ἐθανατώθη. Ἡ Θρησκεία τοῦ Χριστοῦ ὅμως ἔζησε καί ἡ Ἑλλάδα δέν ἐξισλαμίσθηκε.

Πόσο πλανῶνται, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται, αὐτοὶ πού νομίζουν ὅτι τὸ κλυδωνιζόμενο Σκάφος τῆς ὀρθοδοξίας εἶναι κανομένο ἀπὸ σάπια ξύλα γιὰ νὰ σπάσῃ στήν πρώτη τρικυμία.

Τὸ Σκάφος τῆς ὀρθοδοξίας εἶναι κατασκευασμένο μὲ Αἷμα καί θυσίαι Θεοῦ καί ἀνθρώπων.

Ἄς μὴ πλανῶνται οἱ σύγχρονοι Φαρισαῖοι διότι καί ἱεράρχαι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἔδωσαν ἀπάντησιν σ' αὐτοὺς πού δέν θέλησαν νὰ ὑπακούσουν στὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «Στήκετε καί κρατεῖτε τὰς Παραδόσεις». Προτίμησαν νὰ κατέλθουν τοῦ Ἐπισκοπικοῦ θρόνου νὰ διατηρήσουν τὸ Ράσσο πού μὲ φόβο Θεοῦ ἐνεδύθησαν καί τὸ ἐγκόλπιο λέγοντες στοὺς σύγχρονους παρασυρμένους Ἀρχοντες Πολι-

τικούς καί ἐκκλησιαστικούς.

Ἰδοὺ τὸ σῶμα μας στείλτε το στοὺ Ὑψηλὸ τῆς Μυτιλήνης γιὰ τιμωρία, στείλετέ το κατόπιν στήν Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίου Διονυσίου στὸν ΟΛΥΜΠΟ στείλτε μας ἐνώπιον Πολιτικῶν Δικαστηρίων μὲ ὅπου καί νὰ μᾶς ἐξορίζετε.

Τὸ πνεῦμα μας ὅμως θά μείνει, ἐκεῖ ὅπου, κατὰ τὴν ἱερότερη στιγμή τῆς ζωῆς μας προσήλθωμε νὰ δώσουμε λόγο πίστεως καί συνέπειας ἐνώπιον αὐτοῦ, ὅπου ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου πνεύματος μᾶς ἀξίωσε νὰ γίνουμε λειτουργεῖ καί θεράποντες αὐτοῦ πού ἐσταυρώθη γιὰ τὴν Σωτηρία μας.

Τὸν Θρόνο σᾶς τὸ χαρίζουμε τὴν ἰδέα ὅμως τὴν κρατᾶμε εἶναι τὸ Λάβαρο πού θά ὑψώνουμε ὅπου καί νὰ μᾶς ἐζωρίζετε.

Ὁ Μακαριστὸς πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος καί οἱ σὺν Αὐτῷ δέν παζάρεψαν τὰ νάματα τῆς Θείας Ὁρθοδοξίας μὲ τίς ὁρέξεις τῶν ἐκάστοτε πολιτευμάτων τῆς Πολιτείας.

Πῆραν τὴν Ζυγαριὰ τῆς Συνειδήσεως, ἔθεσαν ἀπὸ τὴν μιά μαργιά τὸ Λεπτουργήμα καί ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴν ἰσυναλλαγή. Ἡ Ζυγαριὰ ἐκλείνε ὀλοταχῶς πρὸς τὸ μέρος ὅπου αὐτοὶ ἔταξαν γιὰ πάντα τὸν ἑαυτὸν τους.

Ἐάν σήμερα ὑπῆρχε ἕνας Χρυσόστομος πιστεύω ἀπολύτως ὅτι σάν προκαθήμενος τῆς ἐκκλησίας, στὸ διάγγελμα τοῦ κατὰ τίς ἡμέρες τῶν Χριστουγέννων θά στεκόταν μόνον στήν σημασία καί τὴν Ἀξία γιὰ τὸν ἄνθρωπο ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Θεοῦ καί δέν θά συνέχεε τὸ Θεῖο Γεγονός μὲ μιά Πολιτική πράξη τὴν Εἴσοδο τῆς Ἑλλάδος τῆς μέρες αὐτῆς στήν Ε.Ο.Κ. Δέν ρωτήθηκες Μακαριώτατε ἐάν πρέπει νὰ γίνουμε μέλος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινότητος καί ὅμως ἐξέφυγες τῶν καθηκόντων σου. Δέν σχολιάζω τὸ πολιτικὸ γεγονός ἀπλῶς ἐπισημαίνω ὅτι θά ἔπρεπε νὰ εἴχες σταθείστῃν σημασία τῆς Γεννήσεως τοῦ Θεανθρώπου.

Διότι ἐάν δέν εἶχε γεννηθεῖ δέν θά ἐσταυροῦτο καί ἐάν δέν ἐσταυροῦτο δέν θά εἶχε ἀναστηθῇ.

Αὕτῃ εἶναι ἡ σημασία τῆς Γεννήσεως διότι δι' αὐτῆς παίρνει τέλος τὸ πρωπατορικὸν ἀμάρτημα.

Αὐτὰ τὰ γνωρίζεις Μακαριώτατε καί δέν ἀμφιβάλω ὅτι τὰ πιστεύεις, ἐδειλίσας ὅμως καί δέν ἐδύσταξες νὰ μετετρέψεις τὸ κήρυγμα σου ἀπὸ θρησκευτικὸ σὲ πολιτικόν. Τελειώνοντας τονίζω καί πάλι ὅτι, εἶναι ἀνάγκη νὰ σταθεύμε φάροι φωτοδῶται καί συνεχισταί τῆς ἱερᾶς ὀρθοδοξίας, ἡ ὁποία θεμελιώθηκε μὲ ἄγωνα καί Αἷμα ἀπὸ τοὺς προμάχους τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως.

Κίνησις Ἀρχιερέων

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΧΑΡΝΩΝ - Ν. ΙΩΝΙΑΣ

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Τὴν 14ην Σεπτεμβρίου ἐ.ε., ἐπὶ τῇ θριαμβευτικῇ Ὑψώσει τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου, ἐώρτασε, ἐν μεγαλοπρεπεῖ πανηγυρική ἐκδηλώσει, ὁ φερώνυμος ἱερός Ναός τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀχαρνῶν ἑδρας τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας κ.κ. Ἀθανασίου. Ἀφ' ἐσπέρας τῆς πανηγύρεως ἐτελέσθη ἐν συρροῇ πλήθους εὐσεβῶν πιστῶν, ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς Αἰττικῆς, Μέγας Ἀρχιερατικός ἐσπερινός προεξάρχοντος τοῦ οἰκείου ἱεράρχου συμπαραστατομένου ὑπὸ πολλῶν κληρικῶν. Ἐπηκολούθησε μεγαλοπρεπεστάτη Ἱερὰ Λιτανεία, προκαλέσασα ρίγη ἱερᾶς συγκινήσεως, λόγῳ τῆς μεγαλειώδους πομπῆς. Προηγεῖτο ἡ φιλαρμονικὴ τοῦ Ὁρφανοτροφείου Ν. Λισίων «ΑΓΙΑ ΤΡΙΔΙΣ» τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου Διονυσίου Καλαργύρου, τὰ ἱερὰ ἐξαπτέρυγα καὶ ὁ Τιμιος Σταυρός, ἀκολουθοῦν νεοὶ καὶ νεάνιδες μένοντι καὶ στολὰς τοῦ Σωματείου Ποντίων «ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ», μετὰ ἤρχοντο νεάνιδες μέλλουσαι στολὰς, φέρουσαι τὴν θαυματουργὸν εἰκόνα τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἀνθαστόλιστον. Ἠκολούθουν ὁ ἱερός Κλήρος καὶ

ἡ Σεπτή Ἱεραρχία, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Γερωντίου, πλασιομένου παρὰ τῶν Σεβασμιωτῶν Μητροπολιτῶν Πατρῶν κ. Θεοφίλου, Θεολογίας κ. Εὐθυμίου, Ἀχαρνῶν - Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανασίου, Χίου κ. Στεφάνου, Εὐρίπου κ. Ἰουστίνου, ἐνῷ προηγούντο οἱ Πανοσιολογιώτατοι Ἀρχιμανδρίται κ.κ. Διονύσιος Καλαργύρος, Θεολόγος, Ἀμβρόσιος, ὁ πρεσβύτερος κ. Ἰγνάτιος Μπάφας καὶ ὁ διάκονος Μακάριος. Τὴν ὅλην πομπὴν ἠκολούθουν ὁ βουλευτὴς κ. Καπαιγιάννης, ὁ κ. Δήμαρχος Ἀχαρνῶν, πλείστοι ἐπίσημοι καὶ πλήθη λαοῦ. Μετὰ τὸν ἐσπερινόν καὶ τὴν Ἱερὰν Λιτανεῖαν παρετέθη μοναστηριακὴ τράπεζα, εἰς τὴν ὁποίαν παρεκάθησαν οἱ ἐπίσημοι καὶ ὁ πιστός λαός τοῦ Κυρίου.

Τὴν Κυριώνυμον ἡμέραν τῆς ἐορτῆς ἐτελέσθη πανηγυρικὸν Ἀρχιερατικὸν συλλεῖτουργον, ἐνῷ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ μέχρι ὕψους νυκτός, πλήθη πιστῶν προσήρχοντο διὰ νὰ προσκυνήσουν καὶ πρᾶσευχηθοῦν πρὸ τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ τῆς σωτηρίας ἡμῶν.

ΕΠΑΡΧΙΑΚΑ ΝΕΑ

ΣΕΡΡΑΙ. ΑΥΓ. 1981.— Μετὰ μεγάλης λαμπρότητος καὶ ἀνεκφράστου χαρᾶς ἐγένετο ἡ ἐτήσια Ἱερὰ Πανήγυρις τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγ. Μεγ. Φανουρίου, μετὰ συμμετοχὴν ἑκατοντάδων λαοῦ καὶ προσκυνητῶν ἐκ Δράμας καὶ Θεσσαλονίκης. Εἰς τὴν Ἀρχιερατικὴν θείαν Λειτουργίαν ἔλαβον μέρος ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ.κ. Εὐθύμιος, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θαυμακοῦ καὶ Φθιώτιδος κ.κ. Καλλίνικος μετὰ τοῦ μοναχικοῦ Ἱεροδιακόνου ἐν Βορ. Ἑλλάδι Μακαρίου καὶ ἐκ τῶν κληρικῶν. Τὸν ἐορτάσιμον λόγον ἐκήρυξεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ.κ. Ἀθανάσιος ὁ ἐκ Λαρίσης. Εἰς τὸ τέλος εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἐγένετο λαμπρὰ καὶ μεγαλοπρεπὴς ἀλλὰ καὶ ἐνθουσιώδης Ἱερὰ Λιτανεία μετὰ δωδεκάδα ἐστολισμένων σεμνῶν νεανίδων, κρατούντων Φανούς, μετὰ τὴν συμμετοχὴν τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, εὐσεβοῦς λαοῦ, ἱεροψαλτῶν καὶ μουσικῆς καὶ τὰ πάντα προέδιδον θρησκευτικὸν ρίγος καὶ συγκίνησιν. Εἰς τὸ τέλος τῆς Ἱερᾶς Λιτανείας ἀνεκρούσθη ὁ Ἑθνικός Ὕμνος. Κατόπιν εἰς παρακείμενον ἐσπιατόριον παρετέθη ἀδραμιαία Τράπεζα Γεῦμα καὶ πάντα πρὸς δόξαν τοῦ Ἀγ. Φανουρίου.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Περιδικοῦ μας ἐπιφυλάσσει εἰς ἑαυτὴν πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ δημοσιεύῃ ἢ νὰ συντέμνῃ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς οἰονδήποτε χειρόγραφον. Χειρόγραφα δημοσιευθέντα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

«Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προρίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπή**Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν**

Κατὰ τὸ ἐκπνεῦσαν θέρος Ζωηρὰ ὑπῆρξε τῶν Παραρτημάτων ἡμῶν ἡ κίνησις εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα, τὰ περισσότερα τῶν ὁποίων ἐπισκέφθη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ.κ. Αὐξέντιος. Συγκεκριμένως ὁ Μακαριώτατος μετέβη κατὰ τὸν Δεκαπενταύγουστον εἰς τὴν νήσον Σέριφον, ἔνθα ἀκμάζουσα Ἱερὰ Μομνὴ (Παρθενὼν) τῆς Γεροντίσης Ἀνθούσης ἔνθα ἐτελέσθησαν μετὰ πάσης ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καὶ ἐν συρροῇ πλήθους εὐσεβῶν πιστῶν τὰ Ἱερὰ Ἐγκαίνια τοῦ Καθολικοῦ τῆς Μονῆς ἀφιερωμένον εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Ἡ Ἀξίον προσοχὴν τυγχάνει ὅτι ἡ Ἱερὰ αὕτη Μομνὴ ἀποτελεῖ κέντρον πνευματικῆς κινήσεως καὶ ἀκμῆς διὰ τὴν νήσον Σέριφον εἰς τὴν ὁποίαν καταφεύγουν πλείστοι εὐσεβεῖς ἐξ ὅλων τῶν Κυκλάδων. Ἀληθινὸ καταφύγιον τῶν πιστῶν καὶ ἐπαλξίς τῆς Ὁρθοδοξίας ποὺ τιμᾷ ὄντως τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα.

Τὴν 12 Ὀκτωβρίου 1981, ὁ ἀκούραστος πατριὸς πρεσβύτερος, ἀρχιμ. π. Ἀναμπαδόσιος Μπότσης ἀπεπεράτωσεν τὸν ἀνακαινισμόν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς ἁγίας Πανσόδου Αἰκατερίνης εἰς Ἄνω Πατήσια, δημιουργήσας τρισυπόστατον τὸν Ἱερὸν Ναὸν διὰ παρεκκλησιῶν ἀφιερωμένων εἰς τὴν Μνήμην τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῆς Ἁγίας Σκέπης καὶ τῶν Εἰκοσι Ἀγίων Ἀναργύρων. Διὰ τοῦτο καὶ τὴν ἡμερομηνίαν αὐτὴν ἐτέλεσεν τὰ Ἱερὰ-Θυρανοίξια προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ.κ. Αὐξέντιου, ἐν συρροῇ πολλῶν πιστῶν ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῶν Ἀθηνῶν. Σημειωτέον, ὅτι ἡ ὡς ἄνω ἐνορία ἀποτελεῖ ἀξιόλογον δύναμιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος διὰ τοῦ συντελουμένου ἐν αὐτῇ ἔργου, πνευματικοῦ καὶ Κατηχητικοῦ. Ἀεῖζει δὲ διὰ ταῦτα πᾶς ἔπαινος εἰς τοὺς συντελοῦντας εἰς αὐτό.

Τὴν 19ην Ὀκτωβρίου ἐ.ε. ἐγένοντο σεμνοπρεπῶς καὶ ἄνευ συμμετοχῆς πολλοῦ κόσμου, ἀλλὰ τῇ συμμετοχῇ μόνον τῆς Ἱερᾶς Ἀδελφότητος τῆς Μονῆς Θείας Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου εἰς Καπανδρίτιον Ἀττικῆς μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὴν ὁσιωτάτην Καθηγουμένην αὐτῆς Ξένην, τὰ Ἱερὰ Ἐγκαίνια τοῦ Ναΐκου τοῦ Κοιμητηρίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Τιμοθέου ἐπισκόπου Εὐρίπου. Κατὰ τὴν πανηγυρικὴν Θεῖαν Λειτουργίαν προεξήρχεν ὁ Πνευματικὸς Πατὴρ τῆς Μονῆς, Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ.κ. Αὐξέντιος συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου πρ. Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ.κ. Παΐσιου καὶ ἄλλων κληρικῶν.

Μετὰ τὴν ὅλην τελετὴν παρετέθη μοναστηριακὴ τράπεζα δι' ἅπαντας τοὺς παρευρεθέν-

τας κατ' αὐτήν. Καὶ οὕτω ἡ Ἱερὰ καὶ Σεβασμία Μομνὴ τῆς Θείας Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου ἐν Καπανδρίτῳ, ἐνεπλουτίσθη καὶ διὰ ἑνὸς ἑτέρου Παρακκλησίου.

Ἱερὰ Μητρόπολις**Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος**

Τὴν 20ὴν Ὀκτωβρίου ἐ.ε., ἐώρτασεν μεγαλοπρεπῶς καὶ διὰ παλλαϊκῆς συμμετοχῆς τῶν εὐσεβῶν Πειραιωτῶν ὁλοκλήρου τῆς περιφερείας, ὁ Ἱερὸς Μοναστηριακὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἀρτεμίου εἰς Κορυθαλλὸν Πειραιῶς (παλαιὸν Κουτσουκάρι), ἔνθα ὁ ἀσίδιμος ἰδρυτὴς τῆς ὁμωνύμου Ἱερᾶς αὐτῆς Μονῆς, πατὴρ Ἀρτέμιος κατέλειπεν τὰς καλυτέρας τῶν ἀναμνήσεων διὰ τὴν ὅλην ποιμαντικὴν του καὶ ἀγκυριατικὴν του δραστηριότητα. Τὴν παραμονὴν τῆς ἐορτῆς ἐτελέσθη μέγας πανηγυρικὸς ἐσπερινὸς μετ' ἀρτοκλασίας καὶ Θείου Κηρύγματος καὶ ἐν συνεχείᾳ Ἱερὰ λιτάνευσις τῆς Θαυματουργοῦ Ἱερᾶς Εἰκόνης τοῦ ἐορταζομένου ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἀρτεμίου.

Τὴν Κυριώνυμον ἡμέραν τῆς Πανηγύρεως ἐτελέσθη πανηγυρικὴ θεία ἀρχιερατικὴ λειτουργία προεξάρχοντος τοῦ οἰκείου Ποιμενάρχου, Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. ΠΕΡΟΝΤΙΟΥ πλαισιουμένου ὑπὸ πολλῶν πρεσβυτέρων καὶ ἀρχιμανδριτῶν. Μετὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἀνεγνώσθη Τρισάγιον ἐπὶ τοῦ Τάφου τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς Μονῆς εὐρισκομένου ἐντὸς τοῦ προαυλίου τῆς Μονῆς. Πᾶς δὲ ἐπισκέπτης εὕρισκει πάντοτε τὴν καλὴν ἀγαθὴν Γεροντίσσαν καὶ Καθηγουμένην Μακρίνα ἐπὶ ποδὸς διὰ πᾶσαν πρόθυμον ἐξυπηρέτησιν.

ΜΙΑ ΣΚΕΨΙ - ΜΙΑ ΕΥΧΗ

Μπροστὰ στὴν ἔδρα τοῦ δικαστηρίου καὶ πᾶν σὲ ἀναλόγιο κοιμᾶται κλειστὸ καὶ σκονισμένον τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον καὶ χρησιμοποιεῖται ἡ νεκρὸ σκιάχτρο τῶν διαδίκων καὶ τῶν μαρτύρων τὸ ἀφῆσαν ἀνοιχτὸ κι' ἂν ὁ γραμματεὺς τῆς συνθέσεως πρὶν ἀπὸ τὴν ἑναρξί τῆς διαδικασίας, διάβαζε μιὰ σύντομη περικοπὴ τοῦ θείου λόγου πρὸς τὸ ἀκροατήριον «Εἰ οὕτως ὁ Θεὸς ἡγάπησεν ἡμᾶς καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν ἀλλήλους ἀγαπᾶν» (Ἰωάν. Α' 4) 11).

ΓΙΑ ΝΑ ΘΥΜΙΖΗ

Μέσα στὶς αἰθούσες τῶν δικαστηρίων καὶ πᾶν ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν δικαστῶν κρέμεται συμβολικὰ ἡ εἰκόνα τοῦ σταυρωμένου Χριστοῦ γιὰ νὰ θυμίζη στὴν ἱστορία τὴν ἀδικία ποὺ τοῦ κάμε ἡ ἀνθρώπινη δικαιοσύνη «ἀπετύφλωσε γὰρ αὐτοῖς ἡ κακία αὐτῶν καὶ εἶπον. Ἐνεδρεύσαμεν τὸν δίκαιον καὶ θανάτω ἀσχήμονι καταδικάσωμεν αὐτόν» (Σοφ. Σολ. 2) 12).

Μὰ ἔτοι νὰ σκεφθοῦν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΕΘΝΟΣ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ “ΑΛΛΑΓΗ,”

Ἀναμένομεν τὴν τελικὴν ἔκβασιν τῶν πολιγραμμῶν αὐτὰς, ἔχοντες δι’ ἐλπίδος ὅτι θὰ εὐ-
 τικῶν πραγμάτων διὰ τὰ χαράξωμεν καθήκον-
 τως καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς προκαταλήψεως τὰς
 ρουν ἀπήχησιν εὐμενῇ καὶ καλῇν.

Εἰς τὴν Ἑλληνορθόδοξον Πατρίδα μας ἡ Ἀ-
 γιωτάτη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ὑπερέτησεν καὶ
 διηκόνησεν φιλοστόργως πάντοτε τὸ Ἔθνος
 καὶ ἐντὸς τῶν πλαισίων τῶν Χριστιανικῶν Πα-
 ραδόσεων ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰ τὰ εἰδικὰ κατὰ και-
 ροὺς ἐθνικά μας θέματα καὶ προβλήματα. Κα-
 τὰ τὴν μακράν Ἑλληνοχριστιανικὴν μας ἱ-
 storia δὲν ὑπάρχει καμμία ἐποχή, ἀλλὰ καὶ οὐ-
 δὲν περιστατικὸν τὸ ὁποῖον νὰ φανερώνη δο-
 λιότητα, ἢ, ὁροδοσίαν, ἢ, ἀδιαφορίαν τῆς Ἐκ-
 κλησίας ἐναντι τοῦ Ἔθνους. Ἀπεναντίας, ἡμ-
 πορεῖ τις νὰ ἀνεύρῃ πληθεὺς περιστατικῶν καὶ
 γεγονότων, τὰ ὁποῖα τρανώτατα μαρτυροῦν ὅτι
 ἡ Ἐκκλησία μας, μετ’ ἀληθῆ αὐταπάρνησιν παρη-
 μέλησεν πολλάκις καὶ ὑπεχώρησεν εἰς ΒΑΣΙΛ-
 ΙΚΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΑΡΧΩΝ καὶ τῶν ΔΙΚΑΙΩ-
 ΜΑΤΩΝ ΤΗΣ πρὸς χάριν ἐθνικῶν σκοπῶν καὶ
 συμφερόντων τῆς Χώρας καὶ τοῦ Λαοῦ Της. Αἱ
 ἀδιαφιλονίκητοι αὐταὶ περγαμῆναι τῆς Ἐκκλη-
 σίας μας, παρέχουν εἰς αὐτὴν τὸ δικαίωμα νὰ
 αἰσθάνεται ὅτι δὲν εἶναι ΑΠΛΩΣ ἝΝΑ ΔΙΑΚΟ-
 ΣΜΗΤΙΚΟΝ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ Εἰς τὴν ΚΑΘΟ-
 ΛΟΥ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΕΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ,
 ἀλλὰ εἶναι Ὁ ΑΚΡΟΓΩΝΙΑΙΟΣ ΛΙΘΟΣ τῆς
 ζωῆς τοῦ Ἔθνους καὶ ἔχει δικαίωμα νὰ ὁμιλῇ
 καὶ νὰ συμβουλευῇ καὶ νὰ ΑΚΟΥΕΤΑΙ Ἡ ΓΝΩ-
 ΜΗ ΤΗΣ ἐπὶ ἐξόχως συγκλονιστικῶν περιπτώ-
 σεων καὶ καταστάσεων τῆς ἱστορικῆς πορείας
 τῆς Πατρίδος μας.

Καὶ τὰς γραμμὰς αὐτὰς χαράσσομεν ἀκρι-
 βῶς ἐπὶ τῆς βάσεως ταύτης. Εἰς τὴν Ζωὴν καὶ
 τὴν πορείαν τῶν Ἑθνῶν, τῶν Λαῶν, τῶν χω-
 ρῶν καὶ τῶν κοινωνιῶν τοῦ κόσμου χρειάζεται,
 κατὰ καιροῦς, καὶ μία Βαθεῖα ΑΛΛΑΓΗ.

Καὶ τὴν ἀνάγκην αὐτὴν τῆς Ἀλλαγῆς τὴν
 δημιουργοῦν αἱ ἱστορικαὶ κοινωνικαὶ καὶ προο-
 δευτικαὶ συνθηκαὶ καὶ δυνάμεις τῶν λαῶν τῆς
 γῆς, οἱ ὁποῖοι συνεχῶς ἐξελλίσσονται καὶ ἀλλά-
 σουν συνηθείας καὶ σκέψεις.

Πέραν δὲ τούτων ἡ φθορὰ τῆς καθημερινό-
 τητος, τὰ σφάλματα, τὰ συμφέροντα, ἀλλὰ καὶ
 τὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων δημιουργοῦν συχνὰ -
 πυκνά, μίαν ἀποτυχίαν, ἢ, μίαν οἰσταιμότητα καὶ

διάψευσι” προαιδοκῶν αἰτίνας ὁδηγοῦν εἰς τέλ-
 μα, ἢ, ἀνάγκην ἀλλαγῆς προσώπων καὶ πραγμά-
 των. Καὶ τότε ἀναζητεῖται Ἡ ΑΛΛΑΓΗ, δηλ. μία
 ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ Εἰς τὸ ΒΑΘΟΣ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑ-
 ΤΩΝ, ΤΩΝ ΕΠΙΔΙΩΞΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΩΡΑΙΩΝ
 ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΟΡΑΜΑΤΙΣΜΩΝ ΔΙ’ ἝΝΑ ΚΑ-
 ΛΥΤΕΡΟΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΑΥΡΙΟΝ, διὰ τῆς
 ἐπιστρατεύσεως δημιουργικῶν δυνάμεων, καί,
 τῆς ἐνατενίσεως πρὸς ὠραίους ὀρίζοντες καὶ

Γενικὸν Ταμεῖον

Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Κάνιγγος 32

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἔχοντες παραλάβει μπλόκ
 εἰσπράξεων, ὅπως κατὰ σύντομα χρονικὰ δια-
 στήματα μὴ ὑπερβαίνοντα τὸ δέμηνον, ἀποδίδουν
 λ)σμόν τῶν παρ’ αὐτῶν εἰσπραττομένων χρημα-
 τικῶν ποσῶν. Ἡ διάθεσις τῶν ποσῶν τούτων θὰ
 γίνεται, ὡς κατ’ ἐπανάληψιν δι’ ἐγκυκλίων ἔχει
 καθορισθεῖ, δηλαδή, διὰ τῶν οἰκείων ἐκκλησια-
 στικῶν ἐπιτροπῶν τελούντων πάντοτε ὑπὸ τὴν
 προεδρίαν τῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ
 ἀπαραιτήτως διατιθεμένων τῶν ποσῶν τούτων,
 διὰ τὸν σκοπὸν δι’ ὃν εἰσепράχθησαν. Διὰ πᾶ-
 σαν δαπάνην θὰ τηρῇται ἀμελητὴ ἢ ὑπὸ τῶν κει-
 μένων Νόμων τῆς πολιτείας προβλεπομένη δια-
 διακοσία. Ἀπαντα τὰ δικαιολογητικά μετὰ τὸ πέ-
 ρας ἐκάστης ἐργασίας, θὰ ὑποβάλλωνται εἰς τὴν
 Κεντρικὴν Οἰκονομικὴν Ὑπηρεσίαν, πρὸς ἑλεγ-
 χον τῆς νομιμότητος καὶ κανονικότητος τούτων.
 Ἐπίσης, ἡ ἀγορὰ κηροῦ ἐκ τοῦ ἐλευθέρου ἐμ-
 πορίου, ὑπὸ τῶν εἰς τὸ Γενικὸν (Φιλόπτωχον)
 Ταμεῖον ὑπαγομένων διαχειριστικῶς 15 Ἱερῶν
 Ναῶν, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐγκρίσεως ἢ γνώσεως
 τῆς Διοικήσεως ἀπαγορεύεται ἀπολύτως.

Πληροφορία: Οἰκονομικὸ νΣύμβουλون - ἐ-
 λεγκτὴν κ. Θεόδωρον Μαριόλην, τηλ. 36.28.280

ΕΚ ΤΩΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ

μέ Ὁδηγόν τό Φῶς καί τήν Ἀλήθειαν τοῦ Ἱε-
ροῦ Εὐαγγελίου.

Ἐπομένως ΜΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ δέν εἶ-
ναι ἀπλῶς νά ἀλλάξωμεν ὀρισμένα προγράμ-
μα καί νά ἀντικαταστήσωμεν στελέχη τῆς Κρα-
τικῆς μηχανῆς καί πρόσωπα τῆς (Α) ἢ τῆς (Β)
πολιτικοκομματικῆς παρατάξεως.

ΕΘΝΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ πρέπει νά εἶναι ΜΙΑ Α-
ΝΑΣΤΥΝΤΑΞΙΣ ΟΛΩΝ ΓΕΝΙΚΩΣ ΤΟΥ ΔΥΝΑ-
ΜΕΩΝ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΓΑΣΤΗ
ΣΥΜΠΝΟΙΑ ΤΩΝ ΠΑΝΤΩΝ διὰ τήν δόξαν καί
τό μεγαλεῖον τῆς Πατρίδος. Αὐτό πρέπει νά εἶ-
ναι ἡ Ἀλλαγὴ καί ἀκόμη.

Α) Νά ὀδηγοῦμεν τό Ἔθνος μας εἰς τήν
τρισένδοξον πορείαν του καί νά πραγματοποι-
μεν τοὺς μεγάλους ὁραματισμούς του διὰ μίαν
εἰρηνικὴν καί ἀνενόχλητον ἀναδημιουργίαν καί
ἀνασύνταξιν τῶν Δυνάμεών του.

Β) Νά χαράξωμεν διὰ τήν Πατρίδα μας μίαν
γραμμὴν ρεαλιστικοῦ προσανατολισμοῦ διὰ τήν
σύγχρονον ἐποχὴν καί νά τοποθετήσωμεν κατὰ
τήν προσδευτικὴν πορείαν του ΤΟ ΟΝΟΜΑ
ΕΚΕΙΝΟΥ ΠΟΥ «ΑΡΧΩΝ ΕΙΡΗΝΗΣ ΠΑΤΗΡ
ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ ΑΙΩΝΟΣ», εἶναι.

Γ) Νά γκρεμίσωμεν ἴσως ἀμαρτωλὰς προ-
καταλήψεις καί ἀμαρτωλοὺς θεσμούς καί ἐπι-
κινδύνους καταστάσεις χωρὶς νά πληγώσωμεν
τὸν εὐσεβὴ καί φιλότιμον λαόν μας εἰς τὰς Γα-
λανολεύκους Παραδόσεις του καί ἀπὸ αἰώνων
πολλῶν Ἀγίας Πεποιθήσεις του.

Δ) Ὅλοι, μὰ ὅλοι ἄρχοντες καί Ἐκκλησία
νά σκύψωμεν μέ στοργὴν καί μέ ἀγάπην, ἀλλὰ
καί μητρικὴν κατανόησιν εἰς τὰ τραύματα καί
τὰς πληγὰς ποὺ συχνὰ δημιουργοῦν παρεξηγή-
σεις καί φθόνους καί διχόνοιες καί ἐμπάθειες,

=====

ΘΑΝΑΤΟΣ ΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑΣ

Τὴν 29ην Αὐγούστου ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ εἰς
Θεσσαλονίκην ἡ ἀγωνίστρια Χρυσὴ προσκυνή-
τρια, σύζυγος τοῦ κ. Ἰωάννου Ἡλιάδη. Τὴν ἐ-
πομένην ἐν μέσῳ κοπετῶν καί θρήνων ἐγένετο
ἡ κηδεῖα αὐτῆς εἰς τὸν νεοπαγὴ Ἱερὸν Ναόν
τῶν Σερρῶν Ἀγ. Φανουρίου. Κατὰ τὴν νεκρώ-
σιμον ἀκολουθίαν συμμετέσχον οἱ Ἀρχιερεῖς
Θεσσαλονίκης Παναγ. κ.κ. Εὐθύμιος καί Σεβα-
σμιώτατος Θαυμακοῦ καί Φθιώτιδος κ.κ. Καλλί-
νικος, τοῦ Ἱεροδιακόνου καί ἐξάδος κληρικῶν.
Ἐτάφη εἰς τὸ Νεκροταφεῖον τῆς περιοχῆς Κά-
τω Καμενικίων. Εἰς τοὺς οἰκείους τῆς μεταστά-
σης εὐχόμεθα τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

Ὁ Πρωθιερεὺς ΜΙΧΑΗΛ Ν. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

ὀλέθρια κακὰ, τὰ ὁποῖα πολλάκις Ἐσταύρωσαν
τὴν Πατρίδα μας. Αὐτοὶ πρέπει νά εἶναι νέοι
καιροὶ ΝΕΑ ΑΛΛΑΓΗ! Τότε δέν θὰ ἔχη νά φο-
βηθῇ κανένα ἡ Πατρίδα μας, ἀλλὰ ἐν τῇ Ἐνό-
τητί της, ἐν τῇ κοινῇ ἐπιθυμίᾳ πρὸς ἀναγέννη-
σιν καί ἀλλαγὴν θὰ εἶναι ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΕΙΣ
ΑΝΑΤΟΛΗΝ ΚΑΙ ΔΥΣΙΝ καί εἰς ΣΑΜΨΩΝ νά
σείσῃ τοὺς κίονας ἐάν τυχόν θιγῇ ἡ ἐθνικὴ της
τὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἀπὸ τὸ μῆκος τῶν συνό-
μιās Πατρίδος ἐνός Ἔθνους δέν μετράται κα-
ἀκραιότης καί αὐτοτέλεια.

Διότι ἡ δύναμις καί τὸ ἀκλόνητον μεγαλεῖον
ρων της καί τὸν ὄγκον καί τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀν-
θρωπίνων κεφαλῶν, ἀλλὰ μετράται ΑΠΟ ΤΟ
ΨΥΧΙΚΟΝ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ, ΤΗΝ ΠΙΣΤΙΝ ΤΟΥ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥΣ ΠΡΟΓΟΝΙΚΑΣ ΗΘΙ-
ΚΑΣ ΑΡΧΑΣ, ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗΝ
ΤΟΥ ΔΥΝΑΜΙΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΔΕΙΣΜΕΥΤΟΝ,
ΤΗΝ ΑΔΟΥΛΩΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΙΘΑΡΧΗΜΕΝΗΝ
ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΝΟΗΣΙΝ διὰ τὰ κοινὰ
πράγματα καί συμφέροντα τῆς Πατρίδος ἐντός
τῶν κόλπων τῆς ὁποίας διαβιοῦν οἱ ἄνθρωποι.

Πάντα ταῦτα πεποιθήαμεν ὅτι ἀποτελοῦν τὸ
ΑΚΡΙΒΕΙΣ ΝΟΗΜΑ μιᾶς ἀληθοῦς ΑΛΛΑΓΗΣ
τὴν ὁποίαν ΠΑΝΤΕΣ ΟΡΑΜΑΤΙΖΟΝΤΑΙ ΚΑΙ
ΠΡΟΣΔΟΚΟῦΝ εἰς τὸν τόπον μας κατὰ τὴν
ἐποχὴν αὐτὴν καί ὥς ὁμολογήσουν τοῦτο καί
ὅλοι οἱ ἐγνώσται ἐκεῖνοι ποὺ δέν ἀρέσκονται
εἰς γνώμας καί ὑποδείξεις ἄλλων.

Καί εἰς αὐτὰς τὰς πατρικὰς γραμμάς ποὺ
χαράσσομεν σήμερον πρέπει νά κρατηθῇ καί
νά βαδίσῃ ἡ ΝΕΑ ΑΛΛΑΓΗ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑΝ ἐπε-
πόθησεν ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς καί ἡ ἐτυμηγορία
τοῦ ὁποίου κατὰ τὰς προσφάτους ἐκλογὰς ἐ-
πέβαλεν.

ΤΟ ΙΔΑΝΙΚΩΤΕΡΟΝ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑ ΕΙΣ
ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ δημιουργεῖται
μέ τὴν διδασκαλίαν καί τὰς αἰωνίους ἀρχὰς τοῦ
Ἱεροῦ Εὐαγγελίου.

ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ

ΜΠΟΡΟΥΝ ΟΛΟΙ ΝΑ ΚΥΒΕΡΝΟΥΝ, ἀρκεῖ
μόνον νά σκέπτονται ὅτι τὸ κυβερνᾶν ἓνα λαόν
ἐστὶ τὸ διακονεῖν καί θυσιάζεσθαι ὑπὲρ αὐτοῦ».

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ

Συμπροσευχαί μετά Αίρετικῶν

Τό τρέχ. ἔτος τὰ Οἰκουμενικά «πατριαρχεῖα» ἐόρτασαν τήν 1600 ἐπέτειον τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Αἱ ἐορταί αὐταί οὐδόλως ὠφέλησαν τήν Ὁρθοδοξίαν καθότι δέν ἐμνήσθησαν τῶν ἀγώνων ὑπέρ τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν Ἀγίων Πατέρων οὐδέ ἀνέφερον διά αὐτούς ὅτι τότε ἐόρταζαν οἱ πατέρες μέ τό Ὁρθόδοξον ἐορτολόγιον. Δηλαδή οἱ συνελθόντες εἰς τήν Β' Οἰκουμενικήν Σύνοδον ἦσαν παλαιοημερολογίται ὅπως μᾶς ὠνομάζουν οἱ νεοημερολογίται.

Μέ τήν εὐκαιρία τῶν ἐορτῶν αὐτῶν ἐγένοντο ἐπ' ἐκκλησίαις συμπροσευχαί μεταξύ νεοημερολογιτῶν «Ὁρθόδοξων» καί αἵρετικῶν. Νά λοιπόν ὁ σκοπός τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἐορτολογίου, ὅτι δέν ἦταν ἡ ἀκρίβεια τοῦ χρόνου ἀλλά ὁ συγκριτισμός καί ἡ ἔνωσις μέ τās αἵρετικές παραισυναγωγάς τās ὁποίας ὀνομάζουν δυστυχῶς «Ἐκκλησίας».

Αὕτη εἶναι ἡ βλάσφημος θεωρία τῶν κλάδων.

Ἔως πότε οἱ ἐναπομαίνοντες πιστοί θά ἀκο-

λουθοῦν τοιούτους ποιμένας οἵτινες εἶναι «ἀκοινώνητοι» διότι κοινωνοῦν μετά «ἀκοινωνήτων» αἵρετικῶν.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

† Ὁ Πατρῶν ΘΕΟΦΙΛΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

† Ὁ Ἀχαρνῶν καί Ν. Ἰωνίας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Α) ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Δραχμαί 200 ἑτησίως

Β) ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Δολλάρια 20 ἑτησίως

Γ) Τιμή ἐκάστου τεύχους δρχ. 10

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου:

ΠΑΥΛΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΣΑΣ

Ναυάρχου Ἀποστόλη 5 - Τηλ. 32.50.563

Ἀνακοίνωσις

Οἱ Ἡμεροδείκται τοίχου καί τσέπης τοῦ ἔτους 1982 ἐξετυπώθησαν μέ πλουσίαν καί ἐκλεκτήν ὕλην.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐφημέριοι καί πρόεδροι τῶν ἐνοριῶν, κοινοτήτων καί παραρτημάτων Ἐλλάδος καί ἐξωτερικοῦ, νά φροντίσουν διά τήν παραλαβήν καί διάδοσιν τούτων.

Τιμαί τοίχου Δρχ. 30

Τιμαί τσέπης δρχ. 15

ΕΚ ΤΩΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ